

Evangelhia după Matei

Capitolul 17

17:1-13 – Schimbarea la Față

Matei ține să sublinieze că schimbarea la Față a avut loc la 6 zile după ce Isus îl muștrase pe Petru și le vorbise despre suferința care duce la slavă. În mod cert, schimbarea la Față este strâns legată de cuvintele pe care Isus le-a spus ucenicilor în 16:24-28. Este un eveniment unic în viața lui Isus. La botez s-a mai auzit glasul din ceruri al Tatălui dar Isus nu S-a schimbat la față. Isus ia cu El pe munte doar trei ucenici: Petru, Iacov și Ioan. De ce ia cu El doar trei ucenici? De ce nu pe toți 12? De ce nu mai mult de 3? De ce dintre toți 12 tocmai pe aceștia 3? Ne putem gândi că cei trei au o disponibilitate mai mare de a crede în Hristos, de a se lăsa umpluți de El. Într-adevăr, Isus investește mai mult în cei care-L caută mai mult. Harul Său este disponibil pentru toți cei din Israel și El a străbătut toate cetățile și toate satele lui Israel. Dar a investit mai mult în cei 70 de ucenici, apoi în cei 12 și apoi în cei trei. Există aici un echilibru în lucrarea lui Isus: El este Semănătorul care aruncă cu generozitate sămânță oriunde și oricând, dar este și Semănătorul care aruncă mai multă sămânță în cei care sunt mai receptivi. Citind Noul Testament observăm cu ușurință că cei trei Petru, Iacov și Ioan au fost cei mai de seamă dintre apostoli. Isus nu a greșit când a investit mai mult în ei. Dar ce ar fi fost dacă i-ar fi luat pe toți cei 12 pe munte? Oare nu era la fel de bine? Isus a considerat că este MAI BINE să îi ia cu El doar pe cei trei. Și aceasta din următoarele posibile motive:

- Doar cei trei erau pregătiți pentru o asemenea revelație.
- Există o legitate a răsplătirii: celui ce caută mai mult, primește mai mult. Cei trei căutaseră mai mult ca ceilalți, și de aceea doar lor li s-a putut da această nouă și minunată răsplătire. Ceilalți 9 nu fuseseră atât de receptivi și nu căutaseră atât de mult astfel încât să li se poată dăruia această nouă descoperire.

Toți stăteau lângă Isus și Îl iubeau pe Isus. Dar Isus nu li se descoperă la fel tuturor. El Se decoperă mai mult celui care-L caută și iubește mai mult. La fel este și în viața noastră. Isus nu Se decoperă la fel tuturor credincioșilor. Deși toți Îl vor cunoaște pe Domnul și au acces prin Duhul Sfânt la aprofundarea tainelor lui Dumnezeu, nu toți vor primi descoperiri la fel de mari. Isus în mod cert ar dori să ni Se decopere cât mai mult fiecăruia din noi. Dar există niște legități divine care guvernează procesul descoperirii. Isus ni se descoperă mai mult în măsura în care:

- Suntem receptivi și credincioși revelațiilor pe care ni le-a dat deja;
- Suntem și mai smeriți, și împlinim și mai bine calitatea de PRUNC;
- Nu ne mulțumim cu puțin din El.
- Suntem însetați după mai mult din El, și perseverăm în a-L căuta și mai mult.

Isus nu ne va lua pe toți pe muntele Său. Ci doar pe câțiva dintre noi. El nu ne va lua pentru că merităm sau suntem perfecți (Petru în mod cert nu se încadra în categoria celor merituoși și fără de greșală!), ci pentru că răspundem în adâncul ființei noastre în mod constant și profund chemării divine de a-Lă căuta mai mult. Petru a făcut multe gafe, dar el a fost cel care a luat inițiativa de a coborî din barcă. El a fost cel care a declarat în mod solemn divinitatea și mesianitatea lui Isus. El nu a putut sta liniștit și nepăsător în fața revelațiilor primite. El a avut mereu o frământare specială după MAI MULT. Îndepărtăm de la noi următoarele revelații despre Hristos, atunci când ne mulțumim cu cele pe care le-am primit deja. E adevărat că Hristos ne copleșește cu minunate revelații despre Sine și despre planurile Sale. Și unele sunt atât de înalte și slăvite încât suntem efectiv copleșiți și cădem în genunchi înaintea Lui și ne întrebăm pe bună dreptate: ce poate fi mai frumos decât atât? Și e normal să trăim pentru câteva momente acest sentiment de copleșire. Dar mare atenție să nu ne oprim din drumul cunoașterii și alipirii de Hristos. Căci Hristos este etern și slava Sa este nesfârșită. Mereu va fi un lucru NOU despre El, mai minunat și mai slăvit, mai surprinzător pe care vrea să ni-l facă cunoscut. Și acel lucru NOU va fi atât de frumos, încât tot ce am cunoscut până în momentul acestei noi descoperiri ni se va părea ceva puțin și neînsemnat din Hristos. Slava lui Hristos este eternă, și cunoașterea Lui este progresivă. Ce vom cunoaște din El va fi mereu mult mai slăvit față de ce cunoaștem deja, și mereu noile descoperiri le vor eclipsa pe cele vechi. Acesta este Hristos! Aceasta este normalitatea umblării cu El! Vai de cei care se mulțumesc cu puțin din Hristos, vai de cei care se îndrăgostesc de anumite descoperiri din Hristos și din Evanghelie și le predică din nou și din nou, și le repetă atât de des încât rămân blocați în ce cunoșteau deja și se condamnă singuri în a rămâne străini de ceea ce nu cunosc încă din Hristos. Cartea Proverbe ne spune că un om înțelept are tot timpul învățături NOI pe buzele sale. Dar Evanghelia nu este aceeași? Dar Dumnezeu nu rămâne același? Cine va spune: ce este nou în teologie este erezie! Și unii predicatori își încep conferințele spunând: nu vă voi spune lucruri noi, și apoi condamnă pe cei care caută mereu lucruri noi. Este adevărat că poate fi o căutare idolatră a NOULUI. Dar slava Evangheliei este eternă, și Hristos este veșnic! Vai de tine dacă nu ai lucruri NOI despre Hristos (noi în primul rând pentru sufletul tău) pe care să le vestești oamenilor. Vai de tine dacă nu ești mereu copleșit de noile frumuseți cu care Hristos te îmbată și repeți mereu oamenilor aceeași poezie despre Hristos. Vai de cei care își repetă predicile, mesajele și conferințele. O, este o mare risipă. Căci Hristos este atât de BOGAT încât mereu sunt lucruri noi despre gloria Sa care trebuie predicate. Slava Sa este atât de bogată și viața unui predicator atât de surtă, încât nu e timp să repeți o conferință sau o predică. Poți relua tematica unei predici, dar adu mereu nuanțe noi, imagini noi...căci nu e timp. Suntem chemați să predicăm Bisericii toată Evanghelia și toată slava Fiului lui Dumnezeu. Și, o cât de mare este slava lui Hristos. Privind la slava eternă a lui Hristos, Ioan ne spune că dacă s-ar scrie cât s-ar fi putut scrie despre Hristos, toate cărțile nu ar încăpea în această lume. Ioan vede că slava lui Hristos este eternă, și dacă Ioan ar fi început să ne vorbească despre Hristos, nu iar fi ajuns o viață de om să termine, de fapt, nu i-ar fi ajuns întreaga veșnicie....Cine este Hristos pentru tine? Cât cunoști din El și din Evanghelia Sa? Dacă ți s-ar cere să vorbești despre Hristos, Iubitul inimii tale, de cât timp ai avea nevoie că să spui tot ce știi

despre El? Atunci când tot repetăm oamenilor ce știm deja despre Hristos ne blocăm mintea în ce știm și nu mai vedem ce știm. Dacă după câțiva ani reiei o carte din Scriptură și vezi cam aceleași lucruri pe care le-ai văzut în acea carte acum 5 ani, ceva **NU ESTE ÎN REGULĂ!** Slava lui Hristos este eternă. Normalitatea ar fi ca, dacă voi relua Evanghelia după Matei după 5 ani, să mă minunez și să spun: Doamne, cum am putut să văd acum 5 ani **AȘA** de **PUȚIN** din slava ta pe care ai ascuns-o în această carte?

Este fascinant modul în care Dumnezeu ne-a creat. Sufletul nostru este o mare taină. Deși trupul nostru e limitat, adâncimile sufletului nostru par a fi infinite. Capacitatea memoriei noastre de exemplu pare a fi nelimitată. De asemenea capacitatea lărgirii inimii noastre spre a iubi mai mult, este iarăși nelimitată. Toată eternitatea vom cunoaște și memora mai mult din Domnul și ne vom transforma mai mult asemenea Lui! Dar și setea sufletului nostru după viață, după iubire, după adevăr, după nou...și de fapt după Dumnezeu este **INFINITĂ!** Cât de repede ne plictisim de lucrurile după care am tânjit atâția ani. E adevărat că diavolul speculează această caracteristică a sufletului nostru pentru ne momi cu iluziile păcatului. Dar această caracteristică este divină, este din Dumnezeu. Ce faptură minunată este **OMUL** astfel încât el poate purta chipul și asemănarea lui Dumnezeu? Ce faptură minunată este **OMUL**, de Dumnezeu a putut deveni **OM**? Isus, în trup de **OM**, a oglindit întreaga slavă a Tatălui. Deci, în El a locuit trupestă toată slava dumnezeirii și s-a putut oglindi această slavă. Ce fapte minunate suntem!!! Sufletul nostru este o casă în care poate locui Dumnezeu cel infinit. Casa sufletului nostru se poate mări la infinit pentru a fi umplută mai mult cu slava Dumnezeirii. În casa omului Isus a locuit și locuiește încă întreaga slavă a dumnezeirii! Dumnezeu nu a putut deveni pasăre, și nici înger. Dar Dumnezeu a putut deveni **OM**. Și iată că nici firea asemănătoare cu a păcatului nu a putut umbri slava Sa eternă. Dumnezeu ne-a creat să ne fie sete mereu, să dorim mereu mai mult, mai mult! Și Dumnezeu ne poate da din plin acest mai mult. Dumnezeu ne-a creat cu o sete atât de profundă, încât minunatele taine din El ne satură sufletul doar pentru câteva clipe, și apoi setea crește și devine mai profundă. Și minunea este că Dumnezeu ne poate potoli mereu această sete. Setea crește, dar și revelațiile cresc. Nebun este cel care vrea să ajungă la acea statură de maturitate, și plinătatea, în care să se așeze pe scaun și să spună: acum cunosc într-adevăr, de-abia acum trebuie să învăț pe alții. Nebun ce ești! Cum ai putea spune și după trei veșnicii că inima cunoaște pe Cel fără de cuprins! Și nu uita că ceea ce **NU CUNOȘTI** încă din Dumnezeu este **MULT** mai **MINUNAT** decât ceea ce știi deja din El! Dumnezeu se simte **ONORAT** dacă lăsăm ca setea pusă de El în noi să devină din ce în ce mai activă, dacă nu ne mulțumim niciodată cu ceea ce cunoaștem din El, și dacă în permanență căutăm mai mult din El. Așa ne-a creat. Doar așa poate funcționa relația noastră cu El. Căci fără noutatea slavei, relația noastră cu El întră într-o uzură, într-o plafonare. Pentru a fi permanent îndrăgostiți de Hristos, pentru a fi plini de prospețime în relația cu El și în iubirea semenilor, nu ne putem baza pe revelațiile primite acum 5 ani, ori cât de înalte au fost aceste revelații! Uneori mă întrebam: Doamne, Tu mi-ai arătat atâtea, și sufletul meu este din nou lipit de țărână! Dar e normal ca mâncarea pe care o mănânc azi să mă ajute doar câteva zile!!! Apoi am nevoie de o porție nouă de mâncare! Nu înseamnă să uit firește. Dar pe ce am cunoscut acum 5 ani trebuie să construiesc mai departe cu noi revelații primite din Duhul Sfânt,

și doar astfel nu voi uita ce am primit acum 5 ani, și voi oferi continuitate mâncării duhovnicești primite acum 5. Azi nu mă pot baza pe supa mâncată acum 5 ani. Dar nu aș fi ajuns aici fără acea supă. Așa este cu fiecare revelație primită din Hristos. Umblarea ucenicilor cu Isus ne învață despre umblarea noastră cu Isus. Revelațiile lui Isus față de ucenici au fost PROGRESIVE și din ce în ce mai mari! Așa a fost și cu revelația lui Dumnezeu în Vechiul Testament care a culminat cu revelația eternă în Isus Hristos! Noi trăim în Noul Legământ, în apogeul revelației divine, dar nu înseamnă că putem cuprinde într-o clipă această revelație fără sfârșit. Pavel ne vorbește de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și științei, și toate tainele Dumnezeirii. Oare ce vedea în acest preț nepus de mare astfel încât nu se putea odihni nici o clipă, și nu se putea opri din alergare nici o zi, și era gata să se facă una cu moartea Lui pentru a gusta mai mult din Hristos! Dumnezeu deci se simte onorat când nu ne mulțumim cu revelațiile primite de la El, ci ne lăsăm setea activă și apoi căutăm mai mult din El! Privim la umblarea ucenicilor cu Isus. Isus îi copleșește mereu cu noi revelații despre El. După umblarea pe ape te poți întreba: oare ce va mai fi? Dar iată că urmează schimbarea la față. Oare bănuiau Iacov, Petru și Ioan ce surpriză îi va aștepta acolo sus pe munte! Nici prin creasta minții nu puteau intui ceea ce aveau să vadă pe munte! Revelația primită acolo sus pare să eclipseze toate revelațiile primite până în acel moment! Isus știe să răsplătească cu adevărat pe cei care îl caută! Spuneam că în discursul din 16:21-28 centrul de greutate al discursului este suferința și nu slava! Isus îi anunță calea crucii dar vrea ca să aibă ațintite privirile nu asupra suferinței ci asupra slavei! Și de aceea după 6 zile Isus îi ia doar pe cei trei pe munte. El vrea să le exemplifice CUM ȘTIE HRISTOS să răsplătească pe cei care-l caută și renunță la tot din ei și din lume pentru a-L urma pe Fiul! Și de ce degustare a slavei viitoare au parte ucenicii! Ce experiență de cunoaștere a fost pentru ei schimbarea la Față!

Vreau acum să mai vorbesc puțin la acest aspect fundamental al relației noastre cu Hristos. Orice relație este condamnată uzurii și plafonării. Singura soluție pentru a învinge plafonarea și uzura relațională este DEZVOLTAREA relației. Dacă într-o relație, de orice tip, nu crești în profunzime, intervine plafonarea și uzura. Relația rămâne proaspătă și fascinantă doar dacă ea crește. Și NOUL are un rol esențial în creșterea în profunzime. Cunoaștere a ceva nou din celălalt, alipirea de acel ceva nou din celălalt ne conduce spre o armonie mai mare, spre o unire mai profundă. Cât de adevărat este acest lucru în relația cu Domnul. Dacă nu suntem mereu copleșiți de noi frumuseți din slava Sa, sufletul nostru amortește, dragostea de Hristos se răcește, râvna pentru El scade. Dar vestea bună este că Hristos e Infinit. El are mereu o surpriză pentru noi. Și vrea mereu să ne uimească cu surprizele dragostei Sale. E adevărat că cel mai adesea surpriza va veni după o încercare, căci Dumnezeu răsplătește pe cel ce Îl caută și crede în El. De aceea, când este o încercare, trebuie să ne bucurăm căci urmează o nouă descoperire care ne va crește dragostea față de Hristos, ne va păstra prospețime în relație cu El, ne va ajuta să rămânem așa cum se cade: niște permanenți îndrăgostiți. Stau și mă gândesc oare pentru ce nimicuri au ratat ceilalți ucenici experiența schimbării la Față? Oare din anumite comodități? Oare pentru niște mici plăceri trecătoare? Oare pentru ce mici pași ai credinței au fost răsplătiți Iacov, Petru și Ioan? Cu siguranță că acele mici lucruri care au murit în ei au fost eclipsate de slava răsplătirii

de pe muntele schimbării la Față! Vom renunța mereu la gunoaie ca să primim comori! Dumnezeu este atât de generos în răsplătirile Sale încât mereu slava răsplătirii va umbri cu mult jertfa pierderilor din această lume! Ce ușoară este umblarea cu Domnul! Ce ușoare sunt poruncile Sale! Ce bun și mic și ușor este jugul lui Hristos! Ce mică este suferința și ce mare este răsplătirea! Ce mică este durerea și ce mare este puterea Lui care ne ajută să o purtăm! Nu vom fi răsplătiți pentru că am suferit, ci pentru că am crezut. Iar amenințările suferinței nu au rolul decât să evidențieze mai bine profunzimea credinței noastre. Dar dacă Hristos ne surprinde mereu, noi Îl putem surprinde pe El? O, da! Dumnezeu are capacitatea de a trăi, prezentul și clipa. El Cel dincolo de timp, Cel care este din eternitate, care le știe pe toate, are capacitatea dumnezeiască de a trăi prezentul alături de noi. Veșnicia are capacitatea de a gusta temporalitatea! Iată cum este posibilă relația noastră cu un Dumnezeu transcendent pentru care nu este timp! Dumnezeu suferă cu noi acum și aici, se bucură cu noi acum și aici, este pas cu pas alături de noi. Și în această umblare cu noi Isus se lasă mirat, surprins, bucurat de pașii credinței noastre. Și se bucură de noile noastre bucurii în El, și se bucură de noile nestemate din chipul Său pe care le așează în noi. Dar pasul credinței noastre este cel care-L uimește cel mai mult. Să ne aducem aminte de reacția lui Dumnezeu din Gen.22. Dumnezeu este ÎNCÂNTAT de pasul NOU al credinței lui Avraam. Iată că nu doar El aduce NOUL în relație, dar și noi, prin El, putem aduce un nou în relație. E vorba de NOUL pas al credinței în noile provocări ale credinței, și noile transformări aduse în noi de acest pas al credinței. Dumnezeu trăiește prezentul alături de noi. Relația cu El este VIE acum și aici! Și VIUL nu este doar în noi ci și în inima Lui!

Dar cum poate fi păstrat acest VIU în relația dintre doi muritori, între un soț și o soție? Căci ei sunt limitați. Ei sunt limitați dar posibilitatea lor de creștere în Hristos este nelimitată. Fiecare poate să se avânte în preschimbarea permanentă după chipul lui Hristos și poate să-l surprindă mereu pe celălalt cu noile fațete din chipul lui Hristos care sunt zidite în El, și să-l ajute astfel să fie un permanent îndrăgostit. De asemenea, preaplinul mereu proaspăt din iubirea pe care Hristos i-o descoperă mereu, el o poate da mai departe celui alt. Când crești în cunoașterea lui Hristos, primești noi măsuri de iubire pe care le poți dăruie necondiționat celui alt, dar în același timp îl ajuți pe celălalt să te iubească mai ușor, mai mult, mai profund, prin schimbările frumoase și surprinzătoare pe care Hristos le face în omul ascuns al inimii tale. Și acest aspect al dinamicii relaționale e valabil și pentru celelalte tipuri de relații din trupul lui Hristos. Rodul așteptat de Hristos este relațional, și este o unitate și iubire mai profundă. Iubește-i prin Hristos pe frații tăi mai mult și ajută-i prin ceea ce Hristos lucrează în tine să te iubească și ei mai mult! Tu să-l inspiri pe celălalt să Îl iubească pe Hristos mai mult, dar și celălalt să te inspire să Îl iubești pe Hristos mai mult! Tu să îi stârnești celui alt o gelozie sfântă, dar și celălalt să stârnească în tine aceeași gelozie. Să ne inspirăm și să ne provocăm reciproc întru cunoașterea și iubirea lui Hristos! Iată taina familiei creștine, iată slava Trupului lui Hristos! E adevărat că de multe ori unul inspiră pe celălalt, iar celălalt îl demotivează pe celălalt. Dar și aceste experiențe sunt necesare creșterii în Hristos! Dar ce minunat când există reciprocitate, când David și Ionatan se reîntâlnesc din nou în istorie!

Infinitul dragostei nepieritoare a lui Hristos poate întreține și aprofunda visul din relațiile noastre. Trăiești cu adevărat ca fiu al lui Adam, ca OM, atunci când ai mereu ceva despre care ești fascinat, despre care de-abia aștepti să spui și celorlalți. Când ai atâtea de făcut, atâtea de iubit, atâtea de explorat, atâtea de vestit, atâtea de dăruit, atâtea de schimbat în adâncul tău! Așa trăia Adam. Așa domnea Adam ca Rege peste Creație. Marea minune este că Dumnezeu vrea ca în Hristos să ÎMPĂRĂȚIM într-un trup decăzut și într-o creație decăzută. Și mai mare este minunea când slava regalității, armoniei și iubirii edenice este născută acum și aici prin Hristos în câmpia deșertăciunii! Isus a trăit cu adevărat, a trăit ca un împărat. Pavel i-a călcat pe urme. Acum e rândul nostru. Frumusețile eterne ale slavei lui Hristos ne pot dăruia în permanență VIUL, NOUL, PUTEREA și proșpețimea de care avem noi nevoie ca să împărțim în orice zi a vieții noastre! Ferice de cel care se AVÂNTĂ în fiecare zi în aventura iubirii întru Hristos, Domnul nostru!

Experiența schimbării la față este un eveniment unic în viața lui Isus. De ce a programat Tatăl acest eveniment în viața lui Isus? În mod cert el are o semnificație pentru Isus. Și de asemenea, el are o semnificație și pentru ucenici și apoi pentru noi toți. Pasajul insistă mai degrabă pe semnificația evenimentului pentru ucenici. Noi vom explora ambele semnificații.

Isus se apropia de cruce, de apogeul suferinței Sale. Și pentru El resursa pentru a birui suferința era ațintirea spre slava viitoare:

- Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, **pentru bucuria care-I era pusă înainte**, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să va pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. (Evrei 12:2-3)

Hristos Însuși trebuia să-și ațintească privirile nu pe suferință ci spre slava viitoare, pe rodul suferinței, spre bucuria care-i era pusă înainte. Dar în ce consta această slavă? În ce consta această bucurie? Dumnezeu i-a dat în urma suferinței ca OM, slava pe care o avea înainte de întemeierea lumii. Dar cu ce îl motiva pe Isus să accepte suferința pentru acest lucru? Căci la această slavă se putea întoarce oricând fără să treacă pe la cruce. Faptul că trece pe la cruce, Îl învrednicește să primească această slavă ca OM, în trup de carne. Dar de ce dorea așa de mult Fiul să-și recapete slava în trup de OM? În mod cert, nu El, ci noi aveam de câștigat de pe urma proslăvirii Sale în trup de OM. El a răscumpărat întreaga rasă umană și face posibilă și proslăvirea celor răscumparați în El. De aceea, bucuria care-I era pusă înainte era să fie proslăvit ÎMPREUNĂ cu Mireasa la dreapta Tatălui. Acest rod nu putea fi obținut decât prin cruce. Noi eram deci bucuria care-i era pusă înainte. La schimbarea la Față, Tatăl Îi oferă lui Isus o degustare a slavei și bucuriei viitoare! El vrea să-I dea acel gust al slavei care să-I întărească credința și să-L ajute să meargă până la capăt! De aceea, nu doar că El se schimbă la Față și că aude vocea Tatălui care-I confirmă că Își găsește plăcerea în El, dar se arată în slavă și Moise și

Ilie! Moise și Ilie în slavă prefigurau slava Miresei care va sta lângă El la dreapta Tatălui! Degustarea slavei viitoare pentru Isus nu înseamnă doar propria Sa schimbare la Față, ci și părtășia în slavă cu Mireasa Sa răscumpărată! Dacă nu s-ar fi arătat și Moise și Ilie în slavă, degustarea bucuriei viitoare nu ar fi fost completă! Ar fi lipsit de fapt elementul esențial, care Îl putea motiva să accepte crucea. Tatăl Îi arată nu doar bucuria părtășiei cu Tatăl de care avea să Se bucure din nou după înviere, dar și bucuria părtășiei cu Mireasa Sa răscumpărată și slăvită. Aceasta era BUCURIA care putea veni doar prin cruce. Doar după cruce putea urma nunta. Tatăl îi dă acum un mic clip al viitoarei nunți. Tatăl Îi dă cadou Fiului o degustare a bucuriei de la Nunta Mielului. Doar crucea făcea nunta posibilă. Dacă Isus ar fi dat înapoi, El s-ar fi reîntors în slavă ca Fiu al Tatălui, dar Moise și Ilie ar fi fost aruncați împreună cu toți sfinții în focul gheenei. Mireasa nu ar mai fi existat niciodată. Nunta nu ar mai fi avut niciodată loc. Părtășia cu Moise și Ilie nu s-ar mai fi reluat niciodată. Evenimentul schimbării la Față Îl ajută pe Isus să își ațintească privirile nu pe suferință, ci pe bucuria eternă care va izvorî din acea suferință. Tatăl îi arată bucuria lui Moise și Ilie în slavă. Și Îl întreabă pe Fiul: vrei să se stingă această bucurie a lor sau că continue pentru eternitate? Și Moise și Ilie erau făpturile mâinilor Fiului lui Dumnezeu, erau cei care-L iubiseră pe Fiul în timpul vieții lor pământești, care se încrezuseră în tatăl și în Fiul, suferiseră pentru El, meraseră pe mâna Lui, nădăjduseră în promisiunile Lui. ***Dacă Tu renunți, Te reprimesc cu bucurie în slavă...dar cu acești micuți cum va rămâne?***

Este ca și cum Dumnezeu, înaintea unei grele încercări, ne-ar duce în viitor și ne-ar lăsa să degustăm dintr-o părtășie sfântă cu prieteni de ai noștri, rude de ale noastre care în urma suferințelor noastre au fost cercetați și s-au întors la Domnul. Și Domnul ne-ar spune: încercarea nu este un dat, o poruncă. Poți să o accepți sau nu. Dacă nu o accepți, rămâi cu Mine în relație și părtășie sfântă, dar fără ei. Dar dacă accepți încercarea, vei fi împreună cu ei în părtășie cu Mine. Și Domnul ne duce în viitor și ne lasă să simțim bucuria din inimile celor care s-au întors la Domnul, și ne lasă să experimentăm din bucuria Tatălui și din propria bucurie ce izvorăște din părtășia cu cei răscumpărați. Și aceștia nu sunt niște străini pentru noi, sunt rudele și prietenii noștri. După această degustare, Tatăl ne va întreba: accepți sau nu crucea?

Dragostea și bucuria viitoare a Tatălui era irezistibilă pentru Fiul. Tatăl îi dăduse porunca să Își dea viața de bunăvoie, adică doar dacă vrea El, fără a fi constrâns sau obligat de ceva. Și Isus din dragoste față de Tatăl acceptă crucea. Isus din dragoste pentru noi acceptă crucea. Sunt momente în care dragostea lui Dumnezeu deși nu ne ia libertatea, totuși pare că este irezistibilă. Pavel laudă iubirea lui Dumnezeu care-l contrânge să iubească pe cei pierduți. În apropierea de Dumnezeu apar momente în care iubirea Sa devine irezistibilă pentru noi. Dacă iubita îi cere îndrăgostitului un sacrificiu de dragul ei, oare îndrăgostitul va putea spune nu? În mod cert, iubita nu îl va constrânge, nu îl va obliga. Dimpotrivă îi va da libertate totală și nu va insista: doar dacă vrei, doar dacă nu îți vine prea greu. Dar oare iubitul va putea spune NU!? Teoretic ar putea spune NU. Dar dacă o iubește cu adevărat, NU rămâne doar teoretic. Fiul acceptă crucea ca lumea să cunoască că El Îl iubește pe Tatăl (vezi Ioan 14:31). Oare Fiul care iubea pe Tatăl putea spune NU Tatălui? Oare Fiul care iubea în mod desăvârșit pe Tatăl putea să spună nu în fața

bucuriei Tatălui pentru cei răscumpărați? Vorbim de posibilitatea Fiului de a renunța doar teoretic și doar pentru a pune în lumină că Și-a dat viața de BUNĂVOIE, și din dragoste! Dar din pricina dragostei Fiului pentru Tatăl, și a iubirii Tatălui față de Fiul, Tatăl nu poate spune NU Fiului și nici Fiului nu poate spune Nu Tatălui. Iubirea este prea mare pentru a fi loc de refuz. Încrederea este prea mare pentru a fi loc de îndoială. Fiul a spus DA! planului Tatălui înainte de întemeierea lumii! Acum El nu făcea decât să trăiască în trup de Om și în temporalitatea Da-ul pe care-l spusese DEJA din eternitate! Cu cât ne contopim prin cunoaștere cu iubirea Fiului, cu atât suntem mai în siguranță. Cu atât ne lăsăm mai mult constrânși de dragostea Sa pentru noi, cu atât iubirea Sa devine irezistibilă pentru noi, cu atât încrederea crește. Iată de ce Pavel vede ca soluție pentru siguranța mântuirii noastre, pentru ducerea până la capăt a mântuirii și trecerea cu bine prin toate încercările viitoare CREȘTEREA în DRAGOSTE! Căci iubirea este cea care la un moment dat te constrânge, devine irezistibilă. Nu-ul devine din ce în ce mai teoretic. Tatăl știa că Fiul va spune Da până la capăt. Dar și Fiul știa că va spune Da până la capăt. Taina iubirii dintre ei le dădea această certitudine. Atâta timp cât rămânem și creștem în dragostea lui Hristos, NIMIC nu ne poate smulge din mâna Lui, nu ne poate convinge să-L părăsim. Pavel Însuși se întreabă:

35. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?

36. După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.”

37. Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

38. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

39. nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

(Romani 8:35-39)

Pavel știa că iubirea lui Dumnezeu ne va ține lângă El în ciuda suferinței. Dar această iubire se găsește în Isus Hristos. În Isus Hristos rămânem și creștem prin credință și cunoaștere. Deci dacă în mod constant ne cufundăm prin credință în Isus Hristos, ne afundăm mai mult în iubirea lui Dumnezeu și ea rămâne proaspătă, vie și activă în noi, și ea ne ține prin gloria, frumusețea și irezistibilitatea ei lângă Domnul. Putem greși, dar revenim repede prin pocăința la Domnul. Diavolul va încerca încetul cu încetul, ca prin necredință, să ne îndepărteze de frumusețea acestei iubiri. Și atunci suferința și slava lumii ne vor putea convinge să părăsim calea adevărului. Bătălia se dă cu privire la cufundarea noastră în iubirea lui Dumnezeu. Căci dacă zilnic prin credință În Hristos ne afundăm și mai mult prin Duhul în dragostea lui

Dumnezeu, ea și nu noi, ne va ține lângă Domnul în mijlocul celor mai grele suferințe. De aceea Pavel îi îndeamnă pe cei din Tesalonic:

- *Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi. (1 Tes.3:12-13)*

Pavel insistă pe CREȘTEREA în iubire. Cum am comentat deja, iubirea rămâne vie și proaspătă și irezistibilă, dacă crește prin NOU, prin cunoașterea permanentă a slavei fără sfârșit a Mirelui! Iubirea Mirelui poate învinge în noi egoismul și îndoiala firii pământești. Nu trebuie decât să ne lăsăm zilnic recucerii de această dragoste pentru a fi învinși din nou de ea! **Doamne, învinge-mă și azi prin iubirea Ta!** Este interesant că aici Pavel insistă pe creșterea în iubirea de frați. De ce? Pentru că creștere în iubirea de Dumnezeu nu poate avea loc decât prin creșterea în iubirea de frați. Aici este o mare taină. Pe munte nu era doar Fiul și Tatăl. Era Fiul, Tatăl și MIREASA. Mireasa avea un rol cheie în acel moment în părtășia dintre Fiul și Tatăl. Și Mireasa era prezentă atât prin dimensiunea ei slăvită, cerească, desăvârșită, viitoare (Ilie și Moise) dar și prin dimensiunea ei prezentă, pământească, nedesăvârșită (Petru, Iacov, și Ioan). Este un contrast evident între Ilie și Moise și Petru, Iacov și Ioan. Petru, Iacov și Ioan arată ce este acum Mireasa. Ilie și Moise arată ce ar putea deveni Mireasa. Dar această devenire e posibilă doar prin cruce. Mireasa avea un rol cheie în părtășia în iubire dintre Fiul și Tatăl. Căci iubirea Tatălui pentru viitoarea Mireasă a Fiului își găsea un ecou imediat în iubirea Fiului față de aceeași Mireasă.

La fel și la noi. Pe munte nu pot fi doar eu și Fiul. Pe munte sunt eu, Fiul și Mireasa, Biserica. Relația mea cu Fiul, părtășia mea cu Fiul este indispensabilă de părtășia mea cu Biserica Sa. Eu nu pot crește în iubire față de Fiul fără să cresc în iubire față de Mireasa Sa și nu pot crește în iubire față de mireasa Sa fără să cresc în iubire și față de El. Pavel insistă pe iubirea față de frații pe care-i văd. Căci aici evidențele sunt mai clare și mă pot autoamăgi mai puțin. În relația cu Dumnezeu cel nevăzut pe care-l pot ușor ciunti în imaginația mea bolnavă, e mai ușor să mă amălesc că cresc în iubire. Dar în relația cu frații pe care-i văd e mai greu să mă păcălesc pe mine însumi că cresc în iubire. De aceea, dacă cresc în iubire față de frați este dovada clară că am crescut în iubire și față de Dumnezeu. Și dacă am crescut în iubire față de Dumnezeu și față de Biserica Sa, această dragoste mă va ține pe drumul cel drept. Căci îndepărtarea de drumul cel drept ar însemna să mă înstrăinez de Dumnezeu și de Biserica Sa și să lovesc în El și în Ea! Dacă sunt pierdut în iubirea față de ei, cum aş putea să aleg să renunț la calea cea dreaptă?

Să medităm puțin asupra contrastului dintre Biserica pământească (Iacov, Petru și Ioan) și cea cerească (Moise și Ilie). Dacă ucenicii au găsit o pricină de poticnire în anunțarea crucii ca drum către slavă, Moise și Ilie sunt pe aceeași lungime de undă cu Isus. În Luca ni se spune că vorbeau despre sfârșitul (sau în original EXODUL) Său din Ierusalim. Moise și Ilie înțelegeau altfel drumul crucii și Îl încurajau pe Isus să meargă într-acolo! Oare în ce a constat discuția? Ucenicii și acum sunt pe nicărieri, iar Petru propune facerea a trei colibe! Dar Moise și Ilie

discută cu Fiul cele mai adânci și profunde adevăruri despre procesul răscumpărării! Dar oare în timpul vieții lor pământești Ilie nu și-a avut și el clipele sale de deznădejde, îndoială și ceartă cu Domnul (vezi 1 Împ.19)? iar Moise nu a fost și el pe altă lungime de undă cu planurile cerești? Oare nu au fost și ei odată ca Petru și ceilalți ucenici? O.da! nu au fost cu nimic mai presus ca ucenicii! Dar acum ERAU în SLAVĂ, smulși din firea pământească, și acum PUTEAU fi în MOD DEPLIN și DESĂVÂRȘIT pe aceeași lungime de undă cu Mirele! Într-adevăr, reacția ucenicilor și a lui Petru din cap.16b a constituit o mare lovitură pentru Isus. Căci pentru ca ei să fie Mireasa Sa, El pășea spre cruce! Dar diavolul îi spune: asta-i Mireasa pentru care vrei să mori? Asta-i mireasă pe care vrei să o ia pentru eternitate? Oare merită? Când Isus a spus că Petru a fost o pricină de poticnire pentru El, nu a glumit. Lovitura a fost cât se poate de puternică. În ce consta pricina de poticnire? Isus era descurajat de Petru să NU meargă pe drumul crucii. Dar descurajarea avea două surse. Pe de o parte, cineva apropiat îi spunea să NU meargă pe un drum al suferinței. Când avem de făcut o alegere grea și cineva apropiat care ne iubește ne spune: nu fă alegerea aceasta, că nu vine de la Domnul, resimțim un puternic impuls să nu facem acea alegere grea. Dar mai este și o a doua sursă de descurajare: Mireasa se comportă jalnic în ochii Mirelui! Cine și-ar fi dorit o astfel de Mireasă? Pentru Petru să meargă pe drumul crucii?

Tatăl Îl încurajează pe Fiul descoperindu-i o parte din Mireasa Sa slăvită (Moise și Ilie). Slava Miresei este umbrită în prezent de firea pământească. Dar NU ÎNSEAMNĂ că Mireasa nu are o slavă a ei care este absolut minunată și fascinantă. Moise și Ilie în slavă – ei sunt vrednici de a fi Mireasa Fiului! Dacă Mireasa pământească (Petru și ucenicii) îl descurajează pe Isus, Mireasa cerească Îl încurajează pe Mire să meargă până la capăt. Tatăl îi ia privirea Fiului de pe ce este acum Mireasa și i-o ațintește spre ce AR PUTEA deveni ea prin cruce! Prezentul nu îi oferă lui Isus motive temeinice să se jertfeacă pentru o așa Mireasă. Dar nu prezentul, ci viitorul este sursa motivării Sale. Nu ce este Mireasa acum, ci ce va fi atunci! Va veni o zi când și ucenicii vor fi dezbrăcați de firea pământească, și vor fi în mod deplin pe aceeași lungime de undă cu Fiul.

Dar Moise și Ilie aduc și o altă încurajare Fiului. Spre deosebire de situația prezentă a ucenicilor, ei au mers chiar pe pământ pas la pas cu Domnul. După Rusalii și ucenicii aveau să devină apostoli și să pășească ca Ilie și Moise pas la pas cu Mirele. Dar și Ilie și Moise nu au pășit de la început pas la pas. Și ei au fost într-un proces lung de învățare. Dar până la urmă au învățat pasul Mireului. Și au pășit încă de pe pământ, în firea pământească, pas la pas cu Domnul. Dezamăgit de necredința ucenicilor, Isus privește la credința sfinților din vechime și la finalitatea lor în slavă.

Pentru a putea investi în oameni și în frați până la capăt trebuie, ca Isus, să ne ațintim privirea nu pe prezent, ci pe viitor. Nu ce sunt acum, ci ce ar putea deveni, și ce vor fi pentru eternitate, iată ce ne poate motiva cu adevărat în slujire. Și atunci când ucenicii noștri ne întristează din nou să mergem prin Duhul sus pe munte și să visăm la ce ar putea deveni ei prin ani de trudă a Duhului Sfânt în inima lor, și să privim la ce vor fi când vor ședea în slavă în brațele Mirelui pe scaunul de domnie al Domnului!

De ce tocmai Moise și Ilie? Sunt mai multe motive:

- Cei doi îl prefigurau pe Mesia.
- Cei doi fuseseră și ei respinși și urâți de Israel, dar iat-i acum reabilitați și răsplătiți de Dumnezeu.
- Cei doi dăduseră dovadă de o credincioșie specială.

Dar în Vechiul Testament găsim și alți oameni foarte credincioși care au fost respinși de Israel și l-au prefigurat pe Mesia? De ce nu David, de ce nu Iosif, de ce nu Elisei, de ce nu Isaia sau Ieremia, de ce nu Iosua sau Zaharia?

Oare au fost Moise și Ilie mai credincioși ca ceilalți și ei au beneficiat de această răsplată specială de a-L încuraja pe Fiul înainte de cruce? Oare cei doi reprezintă prefigurări mesianice mai complete care evidențiază niște asemănări mai clare cu Isus? Oare la cei doi respingerea din partea lui Israel este cel mai bine evidențiată? Greu să răspundem la aceste întrebări. Am comentat mai mult în 1 Împărați despre funcțiile lui Moise și Ilie, despre profeția din Maleahi cap.4 și apoi cea din Apoc.11. Ei au făcut SEMNE MARI înaintea lui Israel și totuși Israel i-a respins. Aceasta pare a fi cea asemănare dintre ei și Mesia care nu mai este egalată de nici un alt personaj din vechime. Căci ce semne au făcut David, Iosif sau ceilalți prooroci? Elisei a făcut semne, dar nu a suportat o așa mare împotrivire din partea lui Israel cum a suportat Ilie. Lucrarea lui Moise a fost concentrată în 3.5 ani. La fel și lucrarea lui Ilie. În acești 3,5 ani Dumnezeu a făcut prin ei înaintea lui Israel mari semne, inclusiv SEMNE cerești!!! (vezi comentarea lui 16:1) și totuși Israel i-a respins. Dar Dumnezeu a fost cu ei. I-a întărit. Rămășița din Israel a fost mântuită prin suferințele mărturiei lor, și ei au fost reabilitați de Domnul și răsplătiți. Ei doi și nu alții îl puteau acum, înainte de cruce, încuraja cel mai bine pe Isus pentru a birui respingerea din partea lui Israel. Ei prefigurau pe Mesia! Ei erau acum o încurajare pentru Mesia! Credincioșia lor, credincioșia lui Dumnezeu față de ei, rodul suferințelor lor, erau acum o încurajare pentru Mesia! Și iată cum știe Dumnezeu să răsplătească. Să ne aducem aminte de Moise și de Ilie, de momentele lor de disperare din pricina necredincioșiei lui Israel: **de ce, Doamne! Nu mai pot, Doamne! spuneau ei! De ce trebuie să trec pe aici?** În acele momente vedeau doar durerea și întunericul. Dar oare bănuiau ei, că tocmai din pricina acelei CRUCI, în curând aveau să fie chemați în slavă pe muntele schimbării la față pentru a încuraja pe Fiul înaintea celui mai important eveniment din istoria eternității: crucificarea! Nu îngerii și nici alți credincioși, ci Ilie și Moise au fost trimiși pentru această slujbă! Oare a meritat să accepte crucea care li s-a dat? Bucuria rodului jertfei va eclipsa mereu durerea jertfei!

Hristos era al doilea Adam, care a ales drumul ascultării de Dumnezeu. Ucenicii Săi, erau mireasa Sa, ajutorul Său potrivit. La fel cum în Eden cel rău a lovit pe primul Adam prin Eva, în cap.16b, cel rău lovește în al doilea Adam prin Mireasa Sa (al cărui reprezentant era Petru). Spre deosebire de primul Adam, al doilea Adam rămâne în ascultare de Dumnezeu și biruiește atacul venit prin Petru. Dar dacă Mireasa pământească falimentează în a-și împlini rolul de ajutor

potrivit, Mireasa cerească (prin Ilie și Moise) îl împlinește în mod desăvârșit. În cele din urmă Hristos ne iubește așa cum suntem, dar ne alege ca Mireasă în Împărăția Sa nu pentru ce suntem, ci pentru ce vom deveni. Căci începând cu primul secol (vezi judecata Bisericii din Apocalipsa și epistolele Noului Testament) Biserica dă adesea dovadă de necredincioșie. La fel ca și Petru de altădată, în mod frecvent noi punem la îndoială calea crucii și planurile divine din pricina strălucirii înșelătoare a planurilor noastre.

În mod cert, schimbarea la Față a avut o semnificație aparte și pentru ucenici. Principala semnificație are în vedere identitatea lui Isus. Anunțarea suferințelor Sale a fost o pricină de poticnire pentru ei și ei s-au îndoit de identitatea Lui. Acum li s-a arătat Isus în slavă, confirmat de Moise și Ilie (de Lege și de prooroci), și apoi de Însuși Tatăl din ceruri. Reprezentanții revelației scrise (Moise și Ilie), alături de revelația directă din partea Tatălui confirmă divinitatea și mesianitatea lui Isus. Mesajul din ceruri, încărcat cu atâta autoritate, este adresat ucenicilor: *Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea! De El să ascultați!* Da, acel Isus, care le-a vorbit de calea crucii, este confirmat de Vechiul Testament, de propria-i slavă și de vocea Tatălui din ceruri. În acest Isus care merge la Ierusalim să moară Tatăl își găsește toată plăcerea! Și de acest Isus care le vestește calea lepădării de sine, trebuie să asculte ei necondiționat. Mesajul este rostit cu autoritate sinaitică: ucenicii cad îngroziți cu fețele la pământ. Tatăl din ceruri nu le sugerează, nu îi îndeamnă, nu le șoptește să asculte de Isus. Tatăl din ceruri le poruncește acest lucru cu toată autoritatea Sa divină. Ascultarea de Isus înseamnă ascultare de Dumnezeu. Ascultarea de Isus nu era un lucru dezirabil, opțiune interesantă cu care ei puteau negocia. Nicidecum! Era un imperativ cel puțin la fel de mare ca imperativul auzit de Israel pe muntele Sinai când Dumnezeu a rostit în auzul întregului popor cele 10 porunci. Acum Dumnezeu reeditează Sinaiul pentru Biserica Sa! Dar există o singură poruncă, care le cuprinde pe toate cele 10 și care este într-un fel mai mare decât ele: să ascultați de Isus! Ucenicilor le-a fost clar că ascultarea de Isus este la fel de serioasă ca ascultarea de Dumnezeu Însuși. Le-a fost clar că neascultarea de Isus este la fel de gravă ca neascultarea de Dumnezeu Însuși. Fiul S-a întrupat, și prin întrupare s-a creat o apropiere între El și ucenici. Dar această apropiere nu însemna că de acum ucenicii se puteau trage cu El de șireturi, așa cum încercase Petru. Poate Petru, Iacov și Ioan au fost capii muștrării lui Isus din cap.16 și poate și din această pricină, ei au parte de experiența schimbării la Față. Deci cea mai importantă semnificație a evenimentului pentru ucenici are în vedere cunoașterea identității lui Isus și raportarea lor la Isus. Petru declarase că Isus este fiul lui Dumnezeu. El nu și-a retras verbal această declarația, dar apoi l-a muștrat pe Isus. Există deci o disociere în ceea ce a afirmat despre Isus și modul în care s-a raportat la Cuvintele lui Isus. De multe ori există și la noi această disociere între ce acceptăm intelectual despre Isus, între ce declarăm despre El și modul în care ne raportăm în practică la Cuvântul Său, și la voia Sa în viața noastră. A crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu înseamnă a onora cu neezitantă și maximă încredere și ascultare orice Cuvântul rostit de către El. Cuvintele rostite de Isus aveau aceeași autoritate ca cele rostite de Yahwe pe muntele Sinai. Aveau adevăr și autoritatea dumnezeiască. Când Petru îl muștră pe Isus, El de fapt se îndoiește de identitatea lui Isus. Experiența schimbării la Față este menită să îl aducă cu picioarele pe pământ. Credința în

divinitatea lui Isus înseamnă ASCULTARE NECONDIȚIONATĂ de TOATE CUVINTELE LUI! Dumnezeu nu le cere să asculte de Moise sau de Ilie, ci de Isus! Isus e mai mare decât Moise și Ilie. El este confirmat de Moise și Ilie, dar e mai mare decât ei. Isus e confirmat de Lege și de Prooroci dar e mai mare decât acestea două, căci El e Persoană divină, Cel care a dat Legea și Proorocii și Cel pe care-L proslăvesc Legea și Proorocii. Dacă ucenicii arătau o reverență imensă față de autoritatea Legii, Tatăl din ceruri îi învață că față de Isus trebuie să arate o reverență și mai mare! Este important să observăm că în v.4, deși nu știa ce vorbește, Petru i se adresează lui Isus și Lui îi oferă prima colibă! E adevărat că Petru nu știa ce vorbește și că propunerea cu colibele este absolut hazlie, dar din spusele lui Petru reiese clar că L-a perceput pe Isus mai mare ca Moise și ca Ilie! Acest adevăr perceput de Petru este apoi confirmat de vocea Tatălui din ceruri. Petru este marcat pe viață de această experiență. El vorbește despre ea și la sfârșitul vieții înaintea de martiraj:

11. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

12. De aceea, voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le știți și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți.

13. Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducându-vă aminte;

14. căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos.

15. Îmi voi da osteneala, dar, ca, și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri.

16. În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.

17. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”

18. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.

19. Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.

20. Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.

21. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.

(2 Petru 1:11-21)

Desigur, lecția despre suferință urmată de slavă e valabilă și pentru ei. Ei văd în slavă pe Moise și Ilie. Aceștia fuseseră și ei respinși de Israel. Dar acum erau în slavă, răsplătiți atât de minunat de Domnul! Ei confirmă calea vestită de Isus: suferință – slavă! Isus a vrut să îi anunțe despre suferințele Sale, dar a vrut să aibă ochii pironiți asupra slavei ce va veni în urma suferinței și nu asupra suferinței. De aceea, pe muntele schimbării la Față le oferă o degustare a slavei viitoare!

Este celebră replica lui Petru: Doamne, este bine să fim aici: dacă vrei, am să fac trei colibi: una pentru Tine, una pentru Moise, una pentru Ilie. În ciuda ridicolului propunerii lui, spusele lui Petru conțin trei mari adevăruri:

1. Isus este mai mare ca Moise și Ilie!
2. Era tare bine în prezența Slavei!
3. Petru este la dispoziția lui Isus și nu invers (îi cere voie să facă acele colibi, și se oferă să le facă el însuși)!

Acum Petru este generos. El nu spune să facă 6 colibi, sau 4, ci doar 3: pentru Isus, Moise și Ilie. Deci el nu se gândește la sine, ci la ceilalți. Partea hazlie este să oferi unui sfânt în slavă o colibă pe pământ! Ce nevoie aveau ei de colibe? Aici Petru nu știa ce vorbește. De unde i-o fi venit ideea cu colibele?

Este clar că Petru NU AR MAI fi vrut ca acea experiență să se întrerupă. Nu ar mai vrut să se despartă de acea părtășie cerească cu cei trei. Petru ar fi vrut ca TOATĂ VIAȚA SA să rămână acolo pe munte cu Isus, Moise și Ilie. El nu se gândește unde va locui el și unde se va adăposti el de frig și de ploaie. Căci el era atât de dornic să rămână acolo cu ei pe munte încât ploaia, frigul nu mai contau, erau nimicuri neglijabile. Dar marea întrebare era: vor dori cei trei să rămână acolo? Din partea lui dorința era clară. Dar cei trei vor dori să rămână pe munte? Și atunci pentru a-i convinge pe ei să rămână, căci el era deja convins, le face această propunere măreață cu colibele. Petru simte nevoia să le propună ceva ca ei să rămână. În mod cert Petru era copleșit de slava celor trăite și rațiunea sa era umbrită de frumusețea celor trăite. Dar dincolo de cele spuse de el, putem analiza ce simțea el, adâncul din care a izvorât această propunere. Dar oare Petru nu a spus bine ce a spus? Oare nu era adevărat că era TARE BINE acolo? În cele din urmă lui Petru i s-a dat să deguste o frântură din ceea ce vor trăi cei răscumpărați o eternitate. Oare nu aceasta e speranța noastră, și anume că vom trăi în mod etern și plenar ce a experimentat Petru pe munte? Oare, nu aceasta e nădejdea în care am fost mântuiți? Oare, David nu își dorea să locuiască toate zilele sale în Casa Domnului pentru a vedea frumusețea Lui? Deci Petru are dreptate când spune că e tare bine acolo și că vrea ca acea experiență să nu se mai întrerupă. De

data aceasta, el însă îi cere voie smerit lui Isus: dacă vrei... Și în cap.16b a venit cu o propunere la Isus, dar a venit de sus. Și acum vine cu o propunere, dar vine de jos. E important să observăm că în această secțiune PETRU, ca personaj are un rol important. Matei urmărește în cap.16-18 evoluția lui Petru.

- Petru este cel care declară divinitatea și mesianitatea lui Isus.
- Petru este cel care-l mustră pe Isus și-l sfătuiește să nu meargă pe drumul crucii.
- Petru este cel care îi cere voie lui Isus să facă trei colibe pe Muntele Schimbării la Față.

Petru este nesincronizat față de Isus în ambele situații. Și când îi vorbește despre suferință, și când îi arată slava viitoare, Petru ia inițiative care nu se află pe aceeași lungime de undă cu gândul lui Isus. Totuși, în a doua situație, Petru e copleșit de intensitatea experienței și este smerit, cerându-i voie lui Isus. Isus îi expune lui Petru două fațete ale Evangheliei: suferința și slava. Petru o respinge pe prima, dar nu vrea să mai dea drumul din mână celei de-a doua. Într-un fel e normal. Căci cine vrea să sufere și cine nu vrea să fie pe deplin fericit? Dar marea problemă a lui Petru și a noastră, este că nu pricepem legătură dintre cele două, și că suferința este drumul unic către slavă. Fără suferințele lui Isus, nu putem vorbi despre slava Miresei. Și dacă nu suferim împreună cu El, nici nu putem fi proslăviți împreună cu El.

Degustarea slavei viitoare nu are rolul de a ne abate de la drumul crucii, ci de a ne motiva să-l urmăm mai hotărâți. Dacă Petru ar fi înțeles adevărata semnificație a schimbării la Față, el nu ar fi spus: să rămânem pe munte!, ci dimpotrivă, ar fi spus: să coborâm de pe munte și să împlinim până la capăt voia lui Dumnezeu în ciuda împotrivirii lui Israel și suferinței pe care El ne-o va produce. Fără înțelegerea relației dintre cruce și slavă, intrarea în contact cu slava viitoare poate fi derutantă, poate genera în noi pasivitatea lui Petru. Spre deosebire de Petru, Isus Se desprinde de părtășia cerească și coboară de pe munte pentru a sluji. Coboară acolo unde îl așteaptă lupte spirituale, necredința ucenicilor și a lui Israel, ispitele și durerea deșertăciunii. Dacă după întâlnirea cu slava viitoare, Petru vrea să rămână pe munte, Isus coboară plin de hotărâre! Hotărârea izvorește din înțelegerea relației dintre cruce și slavă. Lucrurile îi erau clare lui Isus, de aceea pe El întâlnirea cu slava viitoare îl face să coboare plin de hotărâre de pe munte. Petru, care nu înțelege încă legătura dintre cruce și slavă, vrea să rămână pe munte. Căci Petru, pe drept cuvânt, se gândește: la ce să ne întoarcem jos pe munte? Dacă el compară frumusețea părtășiei cerești cu luptele, deșertăciunea, ispitirile care erau jos la poalele muntelui, ce motivație avea să coboare de pe munte? Căci acolo era în prezența lui Dumnezeu, departe de suferință, dar și de deșertăciune, și de ispite și de păcat. De ce ar coborî de pe munte? Dacă ar fi înțeles relația dintre cruce și slavă, Petru ar fi înțeles că el poate avea parte pentru eternitate de slava degustată doar dacă și doar în măsura în care va persevera în drumul slujirii altora, în drumul lepădării de sine, în drumul mărturie. Moise și Ilie erau acum sus pe munte pentru că ei

slujiseră până la capăt acolo jos, la poalele muntelui. Oare nu este așa și cu sufletul meu? O, Preabunele Mântuitor? Oare când mă cufund dimineața în Cuvântul Tău sau mă pierd în Tine în mijlocul Bisericii Tale adunate laolaltă în Numele Tău, oare nu mă duci mereu acolo sus pe munte? Oare nu Tu ești cel care îmi deschizi fereastra către cer și îmi dai gustul atât de dulce al slavei Tale? Oare nu acolo sufletul meu simte mai profund prezența Ta și este mai ferit de iluziile deșertăciunii, de durerea decăderii și de ispitele acestei lumi? Și oare nu de multe ori îmi vine așa de greu să mă desprind de această slavă? Dar Tu mi-o descoperi tocmai ca să cobor și mai hotărât de pe munte. Căci rămân și cresc pentru eternitatea în această slavă nu pentru că te caut sus pe munte, ci pentru că te slujesc jos la poalele muntelui. Și Tu îmi dai gustul slavei nu pentru a rămâne pe munte, ci pentru a putea coborî mai hotărât la poalele Lui! Dar preaiubite Mântuitor, Tu știi ezitarea mea....căci nu mă sperie suferința care este acolo jos, ci mă tulbură că acolo jos te simt mai puțin, devin mai vulnerabil și pot păcătui din nou împotriva Ta? Nu suferința mă face să ezit să cobor, ci durerea izvorâtă din diminuarea acelui VIU al părtășiei cu Tine, și izvorâtă de praful păcatului care se așază pe picioarele mele. Dar înțeleg că Tu îți asumi tot acest praf în harul Tău, și că mă trimiți jos, coborând de pe munte. Căci sunt mai plăcut înaintea Ta și aduc mai multă bucurie sufletului tău când slujesc jos în pofida greșelilor și resturilor din slujirea mea, decât dacă aș rămâne sus pe munte ca să mă feresc de resturi și de greșală. Aceasta aduce pace și liniște în inima mea. Iată că timpul a sosit. Îți mulțumesc și pentru slava degustată astăzi! Fă ca ea să nu zidească în mine pasivitatea petrină, ci hotărârea și slujirea cristică! Privind la cruce și la slavă, cobor hotărât de pe munte și mă despart de părtășia cerească împăcat sufletește. Cobordar pentru a urca mai sus mâine, pentru ca poimâine să pot coborî și mai jos și tot așa. Cobor acum ca să pot urca întreaga veșnicie către Tine!

Observ în text un contrast între vorbirea Tatălui către ucenici și vorbirea lui Isus. Vorbirea Tatălui aruncă groaza în sufletul ucenicilor. Dar Isus Se apropie de ei, Se atinge de ei și le zice: Nu vă temeți! Dar scopul revelației nu era să se teamă? Să se teamă de Domnul și de Fiul Său! Căci la Sinai scopul revelației directe către popor a fost tocmai ca frica de Domnul să se înscrie în inima lor? De ce deci le spune Isus: să nu vă temeți! ? Pasajul din Exod 20:18-21 (care urmează rostirii de către Dumnezeu a celor 10 porunci în auzul poporului) ne-ar putea ajuta:

*18. Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, **poporul tremura** și stătea în depărtare.*

19. Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.”

*20. Moise a zis poporului: „**Nu vă înspăimântați**; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca **să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri**, pentru ca să nu păcătuți.”*

21. Poporul stătea în depărtare; iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu.

Este foarte interesant că și în Exod 20, mesajul lui Moise este: nu vă înpăimântați! Însă în același verset, Moise validează că scopul acelei revelației directe era ca frica de Domnul să fie pusă înaintea ochilor lor. Deci Moise le spune: temeți-vă de Dumnezeu dar totuși NU VĂ ÎNSPĂIMÂNTAȚI! Deci, Moise, Mijlocitorul Vechiului Legământ are în vedere aici o spaimă care diferă de frica de Domnul. Poporul spune: ca să nu murim. Poporul era cuprins de o groază a morții. Era mai mult decât frică de Domnul. Era o groază legată de iminența morții. În această groază de moarte și de pedeapdă nu mai era loc de pace, de siguranță, de bucurie, de nădejde. Frica de Domnul însă este însoțită de bucurie, pace, siguranță, speranță. Frica de Domnul înseamnă a te teme de un Dumnezeu Măreț, Preasfânt și Drept care pedepsește călcările de lege. Această teamă te ține în ascultare de Domnul, dar îți dă și bucuria și pacea protecției divine de care au parte cei care păzesc poruncile Lui. Există o relație cu Domnul, o părtășie cu Domnul, o umblare cu Domnul. La popor pare a fi o groază generalizată de Dumnezeu Însuși. Se vrea a fi cât mai departe de Domnul, ca nu cumva prezența Sa să îi nimicească. Moise, mijlocitorul, vine să îi liniștească: nu vă înpăimântați, căci acest Dumnezeu măreț nu vrea să vă distrugă. El și-a arătat puțin din măreția Lui nu pentru a vă nimici, ci pentru a vă învăța frica de El, pentru a rămâne prin ascultare în spațiul vieții și pentru a vă putea bucura de mântuirea Lui! A te teme de Domnul nu înseamnă o groază permanentă de sfințenia Lui gata să te strivească în orice clipă. Când privim către Domnul nu trebuie să vedem doar sfințenia Lui, ci și dragostea Lui, și credințioșia Lui, și promisiunile harului Său pentru cei ce se încred în El. Până la darea Legii pe muntele Sinai Dumnezeu le revelase și îndurarea Sa, și grija Sa față de nevoile lor, și credințioșia Sa față de promisiunile Sale. Acolo la Sinai însă le-a făcut cunoscut mai intens măreția și sfințenia Sa.

Ca și poporul, ucenicii sunt cuprinși de o groază care nu înseamnă frică de Domnul, și care poate dăuna apropierei de Dumnezeu. Căci această groază te îndepărtează de Domnul. Pe când Domnul ne cere să ne apropiem de El cu bucurie, cu teamă și cu încredere. Bucurați-vă tremurând! Iată chemarea divină! Dacă doar te bucuri sau dacă doar te temi, nu ești în cadența așteptată de Domnul. De aceea, Isus, Mijlocitorul Noului Legământ, le spune ucenicilor ca Moise de altădată: Nu vă temeți! Mijlocitorul este cheia în apropierea de Dumnezeu. Căci cine dintre cei păcătoși ar îndrăzni să se apropie de un Dumnezeu așa măreț și sfânt? Mijlocitorul este Cel care face posibilă această apropiere. El este Cel asemenea nouă și care oglindește acea fațetă a carcterului divin (milă, îndurare, compasiune, îngăduință, răbdare) care ne dă curaj în drumul apropierei de Dumnezeu. Căci dacă Dumnezeu în sfințenia Lui este ca un vulcan plin cu lavă gata să izbucnească, cine dintre muritori ar dori să se apropie de un asemenea Dumnezeu? Noi uităm că creșterea în rodire înseamnă și o apropiere mai mare de Dumnezeu. În Evrei 10 suntem îndemnați la o apropiere permanentă de Domnul. Oare sunt unii credincioși mai aproape de Domnul ca alți credincioși? Ce înseamnă apropierea de Dumnezeu? Dacă Dumnezeu locuiește prin Duhul Sfânt în inima fiecărui credincios, de ce suntem îndemnați să ne apropiem de Domnul? Oare dacă suntem una cu El, nu suntem suficienți de aproape de El? Se poate și mai aproape? Ce ar însemna acest mai aproape? Înțeleg ca Dumnezeu să ne umple mai mult ființa noastră sau noi să creștem în asemănare cu El, dar ce ar putea să însemne mai aproape? Oare

cineva, al cărui templu sufletesc este mai plin de prezența lui Dumnezeu, este și MAI APROAPE de Dumnezeu? Căci în noi nu locuiește o fărâcă impersonală din Dumnezeu, ci Dumnezeu ca Persoană. Dumnezeu nu este prezent în credincios prin Duhul Sfânt așa cum este prezent de exemplu în creația Sa (în flori, în animale etc.). Este o altfel de prezență. El locuiește în noi ca Persoană. Dar cum am putea fi noi mai APROAPE de Cel care deja locuiește în noi și este una cu duhul nostru? Dumnezeu locuiește în noi, dar este Infinit! Iată că cerurile cerurilor nu pot să-L cuprindă? Oare cum ar putea să îl cuprindă templul limitat al ființei mele? Deși Dumnezeu locuiește în noi ca Persoană, doar o parte din El locuiește în noi. Căci altfel nu ar mai fi nevoie să ne lărgim inima ca mai mult din El să locuiască în noi. Dumnezeu ca Persoană este Iubire absolută, Dreptate absolută, Răbdare absolută, Bunătate infinită, Sfințenie infinită, Credincioșie fără margini. El locuiește în noi ca Dumnezeu iubitor, răbdător, drept, sfânt...dar El vrea ca mai mult din iubirea Sa, din răbdarea Sa, din bunătatea Sa să umple adâncul ființei noastre. Și astfel, mai mult din El locuiește în noi. Și oare nu astfel ne apropiem mai mult de Dumnezeul cel fără de margini? Și când m-am născut din nou purtam în mine și aveam părtășie cu același Dumnezeu cu care am părtășie acum. E vorba de același unic Dumnezeu. Dar acum mai mult din ce este El locuiește în mine și pot avea o părtășie mai profundă cu acest Dumnezeu fără margini. Faptul că El locuiește în mine și este un singur duh cu sufletul meu Îl face să fie atât de aproape de mine. Dar pentru că Dumnezeu este fără margini, și atât de puțin din ce este El este în mine, Îl face totuși să rămână atât de departe. Cu cât Îl cunosc mai mult și devin mai asemenea Lui deci mă apropiu de acest infinit Dumnezeu, un Dumnezeu de aproape și de departe în același timp. Ce înseamnă să relaționezi cu un Dumnezeu infinit? Ce înseamnă să ai părtășie cu un Dumnezeu infinit? Avem părtășie cu El prin ceea ce cunoaștem despre El. Dar ce nu cunoaștem despre El este fără margini! Degustăm din frumusețile Lui și totuși frumusețea Sa este așa departe de noi! Un om este mai aproape de mine și are o părtășie mai profundă cu inima mea în măsura în care mă cunoaște mai mult, mă înțelege, mă acceptă mai mult, și se aseamănă cu mine în convingeri, valori, credințe. Un străin nu poate fi aproape nici de bucuriile mele, nici de suferințele mele. Dar prietenii apropiați, cei cu care am crescut împreună și cu care am parcurs împreună atâtea lupte spirituale, atâtea bucurii, și atâtea întristări, atâtea înfrângeri și atâtea biruințe, ei pot să fie mai aproape de bucuriile și lacrimile mele. Pentru că ceva din mine le-a fost descoperit lor, a fost cunoscut, acceptat, înțeles și iubit de ei. Un om este mai aproape de adâncul inimii mele în măsura în care mă cunoaște, mă acceptă, mă iubește și își împletește propria viață și propriile simțiri cu ale mele. Și deși noi suntem limitați mereu există noi dimensiuni ale apropierii, unității, părtășiei dintre oameni. Oare așa să fie și cu Dumnezeu? Cu am putea spune că suntem aproape de El când cunoaștem atât de puțin din cine este El? Cine este Cel fără de început și Infinit în El Însuși? Deci din această perspectivă am putea vorbi de o apropiere permanentă și niciodată suficientă de Cel ce este fără margini. Dar cine ar vrea să se apropie de un Dumnezeu a cărui sfințenie este fără margini și a cărui dreptate nimicește orice necurăție? În mod clar sfințenia și puterea Sa nu ne vor încuraja să fim mai aproape de acest Dumnezeu. Cartea Levitic ne învață că a fi mai aproape de Domnul înseamnă a fi într-un pericol mare, căci acolo la Cort focul mâniei Sale se aprinde cel mai degrabă! Deci, cine ar mai vrea să se apropie de un

asemenea Dumnezeu? Nu glasul ca un tunet al Tatălui din ceruri, ci glasul plin de blândețe al mijlocitorului întrupat (nu vă temeți) este cel care poate încuraja un suflet plin de moarte, slăbiciuni și boli să continue drumul apropierei de Dumnezeu. Însă avem nevoie să auzim atât glasul din ceruri cât și glasul de pe munte al Mijlocitorului. Putem tinde spre echilibru în umblarea noastră cu Domnul și în apropierea noastră de Dumnezeu doar în măsura în care auzim DEOPOTRIVĂ ambele glasuri. În măsura în care în stânga noastră răsună ca un tunet vocea sfințeniei unui mare Dumnezeu: de El să ascultați!, și în dreapta noastră răsună vocea plină de blândețe, dragoste și încurajare a Mijlocitorului: nu vă temeți! Avem nevoie de ambele glasuri, și în funcție de diferitele etape ale vieții noastre sau alegeri pe care le vom face Dumnezeu ne va revela mai mult fie unul, fie altul. Iubește tremurând! Bucură-te îngrozit! Cântă înfiorându-te! Sufletul nostru tremură atunci când întrezărește doar o fărâma din sfințenia lui Dumnezeu, dar ea este fără margini!!!! Sufletul nostru este topit doar când întrezărește o fărâma din dragostea lui Dumnezeu, dar ea este fără margini!!! Oare ce înseamnă sfințenia lui Dumnezeu în infinitatea ei? Oare ce înseamnă iubirea divină în infinitatea ei?

Isus este Mijlocitorul desăvârșit. La schimbarea la Față în cele din urmă glasul Său putea deveni ca de tunet și să rostească cu aceeași autoritate: Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, de Mine să ascultați! Dar el nu face acest lucru. De asemenea, El nu aduce niciodată foc din cer ca Ilie. Este ferm în a-l muștra pe Petru și izgonește cu mânie pe cei ce vindeau animale în Templu. Dar Isus ca Mijlocitor trebuia să oglindească în primul rând acea dimensiune a divinității care să încurajeze pe oamenii păcătoși să se apropie de un Dumnezeu Preasfânt. În Apocalipsa 1 Ioan însă îl vede în slavă și cade ca mort la pământ. Ioan nu cade la pământ în fața slavei lui Isus de pe muntele schimbării al față, ci doar în fața glasului Tatălui din ceruri. Dar în Apoc. cap.1, Ioan cade ca mort în fața slavei Fiului. Și Fiul din Apocalipsa judecă cele 7 Bisericii și anunță venirea Sa ca Judecător. Isus deci nu este doar îndurarea divină. El este Dumnezeu, deci este și dreptatea divină. Totuși, pe pământ El este pe de o parte om, iar pe de altă parte vine ca să mântuiască și vine ca Mijlocitor al Noului Legământ. De aceea în viața sa pământească oglindește mai degrabă nu tunetul sfințeniei lui Dumnezeu, ci blândețea dragostei care încurajează.

Isus le poruncește să nu spună nimănui despre această vedenie până la înviere, deci nici măcar celorlalți ucenici! Am comentat deja diferitele rațiuni ale acestei interdicții. Dar iată că acum interdicția îi viza și pe ceilalți ucenici. Isus vrea ca ceilalți nu doar să nu participe la această experiență, dar nici să știe despre ea până la înviere. Și totuși, de ce doar cei trei? Dumnezeu în harul Său a răsplătit mai mult căutarea lor mai profundă? Dumnezeu în suveranitatea Lui i-a ales pe cei trei? Doar cei trei erau pregătiți pentru această experiență? Cine poate pătrunde această misterioasă decizie a lui Isus?

Reținem doar că revelația lui Dumnezeu către Israel a fost progresivă și coerentă. Revelația lui Isus către ucenici a fost progresivă și coerentă. Putem să ne gândim și că revelația Duhului Sfânt față de fiecare credincios este coerentă și progresivă. Procesul revelației este așa pe de o parte din pricina dreptății divine (căci doar cel ce caută găsește!), și pe de alta din pricina iubirii divine (care ține cont de cât putem duce și înțelege la un moment dat).

Ucenicii rămân cu o întrebare de pe munte: ***oare de ce zic cărturarilor că întâi trebuie să vină Ilie?*** Deși până acum s-a evidențiat mai degrabă o asemănare între Moise și Isus, ei rămân cu Ilie în minte. Chiar porunca de ***El să ascultați*** trimite la paralela dintre Moise și Isus. Căci Moise anunțase în Deut.18:15-19:

15. Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!

16. Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeului tău la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.”

17. Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine.

18. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.

19. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.

Minunile cu pâinile și umblarea pe ape trimit tot la Moise. Am analizat deja asemănarea dintre Exod 20 și experiența de pe muntele Schimbării la Față. Pasajul din Deut.18 ne deschide mintea să înțelegem și mai mult paralela dintre Moise și Isus. Experiența schimbării la Față confirmă că Isus este acel proroc ca Moise și mai mare ca Moise de care trebuie să asculte poporul și prin care Dumnezeu a ascultat cererea poporului de la Horeb și le vorbește mai bine și mai mult decât le-a vorbit prin Moise. Căci în Exod 20 Dumnezeu le-a ascultat cererea făcându-l pe Moise mijlocitor. Dar era doar o primă formă a ascultării cererii lor. Dumnezeu avea mult mai mult de spus despre Sine decât a revelat prin Moise. Dumnezeu anunța prin Deut.18 că revelația primită prin Moise nu este ultima revelație pe care Israel o va primi. Iată că va veni un moment când vor primi o revelație mai mare. Și acea revelație le-o va da printr-un nou Moise! Isus este Cel care aduce o revelație mai mare ca acea primită de Moise și El este Acel Mijlocitor desăvârșit pe care Moise doar îl prefigura!

Dar să revenim la Ilie. Discuția cărturarilor pornea de la profeția din Maleahi cap.4. Versetele 12-13 sunt mai lesne de înțeles. Isus confirmă că profeția din Maleahi cap.4 s-a împlinit în Ioan Botezătorul. Ioan nu este o reîncarnare a lui Ilie, sau o apariție cerească a lui Ilie, ci este acel proroc în duhul și puterea lui Ilie care face o lucrare asemănătoare cu a lui Ilie. El zguduie prin mărturia lui un popor împietrit și-l pregătește pentru întâlnirea cu Mesia. Dar ce să însemne v.11?

- ***Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.***

Traducerile din limba engleză (NASB; NIV) sunt mai aproape de originalul grecesc când traduc acest verset:

- Ilie într-adevăr vine și va restaura toate lucrurile.

În Marcu 9:12-13, Cornilescu traduce astfel:

- *Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile; tot așa după cum este scris despre Fiul Omului că trebuie să pătimească mult și să fie defăimat. Dar Eu vă spun că Ilie a și venit și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el.*

Traducerile din limba engleză sunt mai aproape de original și când traduc acest pasaj din Marcu 9:

- *Ilie vine întâi să restaureze toate lucrurile. Și totuși de ce stă scris că Fiul omului va suferi mult și va fi respins? Dar Eu vă spun că Ilie a și venit și ei au făcut cu el ce au vrut, exact după cum stă scris despre el.*

Într-adevăr, în originalul grecesc este sub formă de întrebare afirmația legată de ce este scris despre suferințele Fiului omului.

Expresia din originalul grecesc, tradusă fie restaurarea tuturor lucrurilor, fie așezarea din nou a tuturor lucrurilor, apare în predica lui Petru din Fapte 3:

- *Pocăiți-vă dar și întorceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos pe care cerul trebuie să îl primească până la **vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor**; despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.*

Când am studiat *1,2 Împărați*, am propus o interpretare a acestui pasaj care mi se pare că stă încă în picioare. Ilie are un rol profetic dublu. De fapt Ilie-Elisei creionează două tipare profetice: pe de o parte Ioan Botezătorul-Isus, dar pe de altă parte Isus-Biserica. Deci Ilie nu-l prefigurează doar pe Ioan, ci și pe Mesia! Și Ilie prin minunile făcute asupra creației și prin înălțarea Sa la cer prefigurează pe Mesia care va învinge moartea, va fi înălțat în trup la cer și va restaura toate lucrurile. Deci e posibil ca v.11 să sublinieze că Ilie îl prefigurează pe Mesia, iar v.12 că Ilie îl prefigurează pe Ioan Botezătorul, ante-mergătorul lui Mesia. Scriptura opera cu mai multe tipare mesianice. Acestea erau mult mai complexe decât interpretările înguste și reducionista ale Fariseilor.

Matei însă insistă pe faptul că Isus le readuce aminte de suferințele Sale. Ioan fusese respins și omorât. La fel avea să sufere și Fiul Omului. Slava și restaurarea tuturor lucrurilor spre care priveau ucenicii nu este negată. Dar Isus insistă că MAI ÎNTÂI este drumul crucii. Moise și Ilie au ajuns în slavă după ce au suferit și au fost respinși de Israel. Ioan Botezătorul urmase același tipar. Isus va urma același tipar. Ucenicii vor urma același tipar. Fiecare discipol al lui Isus va urma acest drum. Căci altfel nu se poate. Desigur, cum am comentat în Ioan 14, Isus nu le explica necesitatea morții Sale insistând pe ispășirea păcatului. Isus le justifică necesitatea morții

Sale făcând apel la ce era scris. Isus trebuia să sufere și să moară pentru că așa stătea scris. Dar de ce stătea așa scris? Ucenicii nu cred că puteau înțelege în acel moment al revelației de ce stătea așa scris. Deci aveau nevoie de CREDINȚĂ în a accepta suferințele lui Isus. Fără să înțeleagă necesitatea lor indispensabilă pentru mântuirea oamenilor, ei trebuiau să creadă în ce era scris și să accepte prin credință voia lui Dumnezeu cu privire la Isus. Ei au acceptat că Ioan Botezătorul a murit fără ca Dumnezeu să intervină. Dar nu puteau accepta că Isus va muri la fel. De ce? Pentru că Isus era mai mare ca Ioan. De ce să moară Isus? Pentru că Isus era Mesia, și așteptările lor de la Mesia erau altele. Conform teologiei lor mesianice, nu era o problemă ca ante-mergătorul lui Mesia să moară, dar era de neconceput ca Mesia să moară. Și dacă Mesia este și Fiul lui Dumnezeu, este și mai de neconceput (dacă ne putem exprima așa) ca El să moară. Din pricina teologiei lor ciuntite, și din pricina puținei lor credințe în ce este scris și în perfecțiunea voii divine, declarația din 16:16 cu privire la Isus, nu îi ajută, ci mai degrabă îi încurcă în a accepta noua revelație despre suferințele lui Isus. Da, puțină lor smerenie, puțină lor credință. Cât de clar vedem noi acum, că voia lui Dumnezeu ca Isus să moară era desăvârșită pentru noi! Ei nu vedeau la fel de clar căci erau la un alt moment al revelației. Dar li se cerea credință. Acea credință pe care o probăm în viața de zi cu zi când voia lui Dumnezeu rămâne de neînțeles pentru noi, când nu înțelegem binele acestei voi. Neînțelesul este un dușman al credinței de multe ori. De multe ori ne îndoim de voia lui Dumnezeu pentru că nu o înțelegem. Aceasta era și dilema lui Iov. Iov nu înțelegea de ce Dumnezeu a îngăduit acele lucruri cumplite în viața sa. Dar cu cât neînțelesul e mai mare, cu atât credința strălucește mai mult. Dumnezeu a anunțat din vechime suferințele lui Mesia. Dar nu a explicat în amănunt necesitatea morții lui Mesia. Doar în Isaia 53 se afirmă explicit că moartea lui Mesia este o jertfă pentru păcat, și în lumina cărții Levitic, se poate înțelege semnificația lui Isaia 53. Epistola către Evrei explică această relație dintre Levitic și Isaia 53. Dar, oare revelația cu privire la rolul ispășitor al jertfei lui Mesia era disponibilă celor din Vechiul Testament și chiar contemporanilor lui Isus? Mă îndoiesc. Doar Ioan Botezătorul vorbește despre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Dar Isus Însuși în discuțiile Sale cu ucenicii pare să tănuiască rolul ispășitor al morții Sale (vezi comentariul din Ioan 14). În noua fază a revelației Noului Legământ, noi nu putem concepe restaurarea creației decât prin suferințele necesare și indispensabile ale lui Isus. Dar cred că ucenicii se aflau într-o altă fază a revelației, și era un NEÎNȚELES care le provoca credința. Și când citeau Isaia 53 sau Daniel 9 sau Psalmii mesianici, ei ar fi trebuit să spună PRIN CREDINȚĂ: Scrie că Mesia va suferi! Dar pare absurd! De ce să sufere? Cu ce rost să moară? El trebuie să restaureze toate lucrurile? NU ÎNȚELEG DELOC. Totuși așa stă scris. Chiar dacă nu înțeleg las ce este scris așa cum este scris și CRED că Mesia va suferi și că aceasta e voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu!

Unii profeți au avut această nebunie a credinței (vezi 1 Petru 1:10-12). Chiar și bătrânul Simeon pare să fi crezut în suferințele lui Mesia (Luca 2:34-35). Ucenicii însă au rămas la acest capitol blocați în necredință. Nu înțeleg, deci nu cred. Însă credința bazată pe cunoașterea revelației anterioare ne împuternicește să credem NOUA revelație chiar dacă nu o înțelegem în întregime. Și credința strălucește cu atât mai mult cu cât neînțelesul sau apartenta contradicție

este mai mare! A crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu înseamnă să mergi pe mâna Lui, chiar dacă nu înțelegi o iotă din planul Său.

17:14-21 – Vindecarea unui lunatic

Isus coboară pe munte pentru a sluji. Jos îl așteaptă oameni care au nevoie de El dar și încercări și lupte spirituale. Prima încercare este pusă în scenă de necredința oamenilor. Isus exclamă:

- O, neam necredincios, și pornit la rău! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi?

Nu era ușor pentru Isus să rabde răul și necredința din jurul Lui. Și pentru El plecarea la Tatăl era o imensă eliberare. Răbdarea lui Dumnezeu este provocată și când El șade pe scaunul Său de domnie în ceruri. Iată ce ne spune Pavel în Romani 3:25-26 și Isaia în Is.43:24

- *Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, ÎN VREMEA ÎNDELUNGEI RĂBDĂRI A LUI DUMNEZEU; pentru ca în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe Cel ce crede în Isus.*
- *Nu Mi-ai cumpărat trestie mirositoare cu argint, și nu M-ai săturat cu grăsimea jertfelor tale: dar tu M-ai chinuit cu păcatele tale și M-ai obosit cu nelegiuirile tale.*

Dumnezeu șade pe scaunul de domnie și este pe deplin fericit și împlinit în Sine. El este dincolo de timp și nimic nu îl poate tulbura sau surprinde. Dar în același timp El este obosit de necredințioșia lui Israel și răbdarea Sa îi este pusă la încercare de păcatele neispășite (sau nepedepsite) ale oamenilor. El este dincolo de timp, dar Pavel ne vorbește de o VREME a îndelungei Sale răbdări. El nu este temporal, dar păcatele oamenilor Îl obosesc pentru o vreme. Dumnezeu e mai mare decât ne putem imagina noi. Dumnezeu este atemporal și în El nu este umbră de schimbare. Dar ce înseamnă acest lucru? Căci Fiul nu a fost întrupat din eternitate. Prin întruparea Fiului eternitatea invadează timpul, și prin înălțarea Fiului în trup la Cer timpul invadează eternitatea. În eternitate se spune că nu este timp. Dar ce înseamnă acest lucru? Căci viața veșnică este cunoașterea lui Dumnezeu. Deci noi vom fi în permanentă mișcare și schimbare către o cunoaștere de Dumnezeu tot mai mare. Și se spune că unde este mișcare și schimbare este timp. Dumnezeu ar fi în afara timpului, căci în El nu este schimbare. Dar întruparea Fiului și primirea Miresei pe scaunul Său de domnie, oare aceste lucruri nu înseamnă o anumită schimbare chiar acolo sus în sânul Sfintei Treimi?

Fiul deci a experimentat răbdarea și înaintea de întrupare. Dar în mod cert acum, în trup, a experimentat răbdarea la o nouă dimensiune. Îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu a păcatului, departe de acea părtășie deplină cu Tatăl când era pe scaunul de domnie și fără acea autoprotecție specifică lui Dumnezeu, care nu poate fi ispitit de nimeni și de nimic, răbdarea Îi era acum

solicitată cu mult mai mult decât înainte. Cine ar putea înțelege de câtă răbdare a avut nevoie Fiul întrupat în fiecare zi a vieții Lui pământești?

Dar despre ce necredință vorbește El în v.17? Îi are în vedere pe ucenici sau pe norod? Formularea ne indică faptul că Isus se referă la norod. Acum, și ucenicii făceau parte tot din norod. Dar este o diferență, căci ucenicii sunt numiți PUȚIN CREDINCIOȘI, iar Israel un neam NECREDINCIOS și PORNIT la RĂU. Unde a văzut Isus în acel context necredința? Relatarea din Evanghelia după Marcu, a aceluiași eveniment pare să ne ajute. Faptul că ucenicii nu au putut scoate dracul a stârnit anumite discuții între cărturari și norod. (vezi Marcu 9:14). Cărturarii se bucurau că în sfârșit L-au prins pe Isus. Ucenicii Lui nu au putut scoate acel drac. Și ei spuneau către norod: Probabil nici Isus nu-l va putea scoate. Poporul este derutat și se întreabă dacă Isus va putea face ce nu au putut face ucenicii Lui. Chiar și tatăl copilului Îi spune lui Isus: *DACĂ poți...*(Marcu 9:22), și apoi spune. *Ajută necredinței mele!* (Marcu 9:24). Se pare că neputința ucenicilor de a face vindecarea (cauzată de puțină lor credință), însoțită de comentariile răutăcioase ale cărturarilor au indus mulțimii o stare de îndoială și necredință. Chiar tatăl copilului spune: dacă poți... și își recunoaște necredința și îndoiala din inimă.

Matei nu ne dă toate aceste detalii, dar v.15 ne arată prezența îndoielii. Cererea nu este făcută după modelul cererii leprosului din cap.8:1-3: *Dacă vrei...* Mai degrabă cererea sună acum așa: *ucenicii tăi nu au putut să îl vindece...Tu vei putea?* După o ploaie de minuni, un eșec al ucenicilor aduc îndoială în norod. O neam necredincios! Isus adaugă: *și pornit la rău*. El poate să aibă în vedere pe cărturarii care s-au folosit de eșecul ucenicilor pentru a-L denigra pe Isus. Dar în același timp se poate referi și la inima poporului orientată spre păcat. Păcatul blochează procesul rodirii și al creșterii credinței. Necredința lor era cauzată de faptul că iubeau nelegiuirea și că urau Lumina. (Ioan 3:19-21).

Matei nu insistă însă nici pe prezența cărturarilor, nici pe discuția cu tatăl copilului, ci pe discuția dintre Isus și ucenici. Într-adevăr, această secțiune (cap.13-18) este dedicată ucenicilor. După cap.12, Isus schimbă macazul și investește mai mult în ucenici. Matei ne descrie procesul formării CREDINȚEI ucenicilor în divinitatea și mesianitatea lui Isus. Avem un prim rod în 14:33, și apoi un al doilea rod mai mare în 16:16. Dar apoi urmează marea provocare a credinței: anunțarea suferințelor și morții lui Isus. În atenția lui Matei sunt deci ucenicii și lupta spirituală pentru consolidarea credinței lor în Isus. Ucenicii sunt nedumeriți: *Noi de ce nu am putut să-l scoatem?* Deci ei s-au așteptat să îl scoată. Ei mai făcuseră multe minuni (vezi cap.10). Dar făcuseră minuni la porunca lui Isus. Stau și mă întreb dacă nu cumva ei au greșit când au intrat în această luptă spirituală fără aprobarea lui Isus. Căci Isus era sus pe munte. Tatăl al venit la ucenici să îl caute pe Isus probabil. Isus nu era. Tatăl și oamenii sau cărturarii care știau că și ucenicii făcuseră vindecări, le-au spus probabil: vindecați-l voi. Într-adevăr, în v.16 tatăl îi spune lui Isus: l-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut să îl vindece. Dacă Isus ar fi fost cu ei, tatăl s-ar fi dus direct la Isus. Dar Isus era pe munte, Și atunci el cere ajutorul ucenicilor. Ucenicii răspund provocării. Deci, pe baza experiențelor trecute, pare să CREADĂ că POT vindeca acel copil. Și totuși nu reușesc. De ce? Isus le spune: din pricina PUȚINEI voastre credințe. Dar în ce anume a

constat această PUȚINĂ credință? Ce nu au crezut ei? Ce au crezut ei doar PUȚIN? De ce nu era curată, completă și puternică credința lor?

Ar fi mai multe variante:

- Ei încă nu îl vedeau pe Isus ca unică Sursă a Puterii lor. Celelalte minuni le făcuseră când fuseseră trimiși de El într-o lucrare specială. Isus nu le-a dat ucenicilor un CEC în alb să facă minuni când vor ei. Ei puteau face minuni doar prin puterea lui Isus și doar dacă erau trimiși de El în lucrare. Deci, poate au greșit din start că au acceptat provocarea fără aprobarea lui Isus. Poate că răspunsul lor ar fi trebuit să fie: Noi am făcut vindecări doar prin puterea lui Isus și doar la porunca Lui. Noi nu putem face vindecarea. Dar El poate. Fie așteptăm să coboare de pe munte pentru a opera El vindecarea, fie așteptăm să coboare de pe munte pentru a ne da El puterea și aprobarea să facem minunea. Într-un alt context, (relatat în Luca) ucenicii îl întreabă pe Isus: *să coborâm foc din cer peste cei care te-au respins?* În mod cert ucenicii nu ar fi putut coborâ foc din cer căci Isus nu era de acord cu acest lucru, dar ei, după ce au experimentat puterea lui Isus în ei, și-au însușit puterea ca și cum ar fi a lor, și ca și cum ar putea să o folosească cum doresc. Deci din această variantă credința lor PUȚINĂ consta în faptul că aveau încă PUȚINĂ credință în Isus ca UNICĂ Sursa a Puterii și Autorității. A crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu, înseamnă a crede că TOATE sunt din El, prin El și pentru El, și înseamnă că El și doar El are autoritatea peste toate lucrurile, peste toate inițiativele și peste toate vindecările! Deci ei au crezut puțin în Isus ca UNICĂ SURSĂ a AUTORITĂȚII.
- Poate nu a fost greșit că au răspuns provocării, ci eroarea a fost în puțină credință cu care au răspuns provocării. Isus nu îi mustră direct că au intrat într-o bătălie în care El nu i-a trimis. Poate ei aveau această aprobare de la Isus de a opera minuni când El nu este de față, și oamenii vin la ei. Deci poate problema a fost alta, și anume puțină credință cu care s-au implicat în această luptă spirituală. Poate că aveau aprobarea Sa, dar poate că se încredeau încă puțin în puterea Sa. Poate credeau în autoritatea Lui, dar nu credeau suficient în Isus ca UNICĂ sursă a puterii lor. Ceva de genul: Isus este Unica Sursă a autorității, dar El nu este și Unica Sursă a puterii. Și astfel au plecat sub autoritatea Lui, dar încrezându-se încă și în ei înșiși. Deci ei au crezut PUȚIN în ISUS ca unică Sursă a PUTERII.
- Poate a fost altceva. Poate a fost ca la umblarea pe mare a lui Petru. Petru a coborât din barcă la porunca lui Isus și bazându-se pe puterea lui Isus. Totuși, când vântul a suflat mai tare s-a îndoit de puterea și credincioșia lui Isus, și s-a afundat în valuri. Poate ucenicii au răspuns provocării sub autoritatea lui Isus și bazându-se pe puterea primită de la El. Dar poate în procesul vindecării dracul din copil a făcut mult zgomot, a scos țipete (vântul sufla MAI TARE!), și prin acest zgomot a pătruns ÎNDOIALA în inima lor și astfel a fost compromis procesul vindecării. Ei au crezut

PUȚIN în puterea lui Isus care le fusese dată și ca și Petru s-au îndoit când VIZIBILUL a manifestat mai multă ÎMPOTRIVIRE!

Toate cele trei variante pot fi adevărate. Ce este clar este că PUȚINA CREDINȚĂ a lor în Isus a compromis procesul vindecării. Faptul că Matei continuă narațiunea cu v.22-23, mă face să cred că ar fi o legătură între eșecul ucenicilor de la poalele muntelui și necredința lor în necesitatea suferințelor lui Isus. Într-adevăr, după ce Isus a început să le descopere o nouă fațetă din indentitatea Sa (și anumea aceea de Miel de Jertfă), s-a așezat un zid între ucenici și Isus. Acel aspect al indentității Sale a fost o pricină de poticnire în ei. Ei nu erau de acord cu acel lucru, nu credeau că acel lucru este bun pentru Isus, pentru ei, pentru Israel, pentru planul lui Dumnezeu. Acea veste le dădea peste cap toată teologia despre Mesia și toate așteptările lor de la Mesia. Aici apare deci o ÎNDOIALĂ în inima lor cu privire la Isus. Căci, dacă ar fi crezut deplin în El, ar fi crezut că voia Sa este voia Tatălui și este bună, plăcută și desăvârșită. Ei visau la restaurarea lui Israel și la înălțarea lor în Israel prin Isus (vezi 18:1), iar Isus mergea într-o direcție cu totul opusă: spre moarte! Planul lor și planul lui Isus erau într-un conflict total. Ucenicii nu au cedat la planurile lor. Aici se așază ÎNDOIALA cu privire la Isus. Și această ÎNDOIALĂ se poate manifesta prin oricare din cele trei forme enumerate mai sus. Însă sursă ÎNDOIELII și a PUȚINEI CREDINȚEI era tocmai necredința cu care au răspuns ei la anunțarea de către Isus a sfârșitului Său la Ierusalim. Ar fi o posibilitate interesantă de interpretare.

Isus le explică faptul că puțina lor credință a fost cauza eșecului lor. Nu îi mustră că au încercat să îl vindece pe copil, dar nici nu le spune ce anume nu au crezut ei suficient. Dar faptul că lipsa acestei explicații este continuată de Matei cu v.22-23, ne-ar putea sugera că Matei vrea să ne arate care a fost sursa puținei lor credinței. Ei au crezut că pot opera minunea. Și au fost surprinși că nu au reușit. Deci pare să nu fie vorba că s-au îndoit de puterea care îi însoțea. Dar problema era că între ei și Sursa Puterii lor se așezase o răceală, o distanță, o îndoială. Ei nu se îndoiau de puterea lui Isus, ci de Înțelepciunea și autoritatea Sa divină. ***Da, Isus poate vindeca pe oricine și face orice, dar de ce vrea El să moară la Ierusalim?*** Iată cam ce era în inima ucenicilor. Puterea lui Dumnezeu devine activă în noi dacă credem deopotrivă atât în măsura nelimitată a acestei PUTERI, dar și în voia perfectă a Celui care dăruiește. Trebuie să crezi deopotrivă în puterea și voia lui Isus, în tăria Sa și în Înțelepciunea Sa, în ce POATE face, dar și în faptul că El știe mai bine ce este de făcut. Poate aici a fost fisura din credința lor care a fost speculată de demonul din copil.

Credința ucenicilor nu era încă nici cât un bob de muștar. Ei nu credeau în Isus nici cât un bob de muștar. Ei nu mergeau încă cu totul pe mâna lui Isus și nu acceptau întru totul ÎNTREAGA SA IDENTITATE. Isus Jertfă era o pricină de poticnire pentru ei. În același timp nu credeau în Isus Regele, căci dacă ar fi crezut nu L-ar mai fi contrazis cu privire la planul Său de a merge la Ierusalim să moară. Credința lor nu era absentă. Era puțină. Căci credeau în Isus și îl urmau. Dar credeau puțin din ISUS încă. Aici era problema. De asemenea încă credeau mai mult în anumite vise și planuri pe care nu le îngenuchiaseră încă la picioarele lui Isus. De fapt aici era problema: că IDENTITATEA lui Isus îi provoca să renunțe la cele mai iubite și frumoase

vise ale lor. Căci, ca evrei credincioși, toată viața visaseră la momentul în care Mesia va veni, va pedepsi vrăjmașii lui Israel, și va înălța pe Israel în lume! Ancorarea credinței în Isus nu se poate face decât prin frângerea credinței în noi înșine. Credința în Isus crește, iar credința în noi trebuie să moară. Dar ei aveau planuri, ei erau înțelepți, ei știau MAI BINE ca Isus ce era de făcut! Încrederea lor în propria capacitatea de a defini binele nu murise încă. Și între încrederea în capacitatea lui Isus de a defini BINELE și capacitatea lor de a defini binele, ei alegeau încă încrederea în ei. Credința noastră este ancorată de la naștere în noi înșine și în minciunile celui rău și ale veacului acestuia pe care le validăm și devin astfel parte din noi înșine. De aceea creșterea credinței noastre în Isus înseamnă descreșterea credinței noastre în noi înșine. Iată doar că dușmanul credinței nu este doar forța VIZIBILULUI de afară (evidența vântului care suflă cu putere!), ci și ancorarea noastră lăuntrică în noi înșine, în ce PUTEM, în ce ȘTIM, în ce VISĂM, în ce CUNOAȘTEM, în ce am validat ca fiind bun, adevărat, frumos, util, în ce ne DORIM etc. Ca Isus să crească cu CEVA în ei, CEVA din ei trebuia să moară. Ca Isus să mai UMPLE inima lor cu o măsură de har, aceeași măsură din ei înșiși trebuia să moară. Aceasta e lepădarea de sine de care le vorbește Isus. Ne naștem bolnavi de îndumnezeire. Adâncurile nemărginite ale ființei noastre sunt umplute cu îndumnezeire, moarte și păcat. Isus vrea să ne umple în toată ființa noastră. Acest lucru e posibil PRIN CREDINȚĂ. Să credem MAI MULT în El, ca El să ne poate umple mai mult. Dar creșterea credinței în El va fi mereu testată. Creșterea credinței în El e posibilă doar prin descreșterea credinței noastre în noi. Creșterea credinței noastre în El înseamnă uciderea unei zone de îndumnezeire din noi.

Acesta este procesul pe care ni-l descrie Matei prin analizarea credinței ucenicilor. Isus le descoperă CEVA NOU din El, din planurile Sale, din voia Sa cu privire la Sine și la ei. Acest ceva NOU (suferințele de la Ierusalim) sunt în CONFLICT total cu visele, planurile, teologia, așteptările cele mai adânci ale ucenicilor. Și aici apare testul credinței: ce vor crede ucenicii? Vor crede că Isus ȘTIE mai bine, sau că ei știu mai bine? Vor crede că Isus ca Fiul al lui Dumnezeu are dreptul să domnească și pe acel spațiu din inima lor? Vor crede că e mai bine să pună visele lor la picioarele Lui pentru a primi visul Său, care deși acum pare o nebunie, se va dovedi în timp a fi MULT la SLĂVIT?

Acesta este procesul rodirii, al creșterii în asemănare cu Isus, al creșterii credinței noastre în Isus. Isus ne descoperă prin Cuvânt și prin experiență noi fațete din identitatea Sa și din voia Sa care vor intra în conflict adesea cu zone îndumnezeite din adâncul nostru. Și aici apare întrebarea: vom merge pe mâna Lui sau vom rămâne ca ucenicii blocați în noi înșine? Dar nu se poate merge mai (prea) departe cu restanțe. Unii dintre noi stăm multă vreme până să luăm un examen al credinței pentru a putea merge mai departe. Ferice de cel care răspunde cât mai repede, cât mai hotărât și cât mai constant la noile provocări făcute de Isus. El va crește mai repede, prin el Dumnezeu va putea lucra cu mai multă putere, el va înainta mai repede spre noi taine de cunoaștere, el va fi răsplătit mai mult pentru eternitate. E drumul credinței. Doar prin credință. Doar credința. Iată jugul cel bun și ușor pe care ni-l dă Hristos!

Credem la început în Isus ca Jertfă pentru păcatele noastre trecute. (Încrederea în bunătatea noastră și în capacitatea noastră de a obține iertarea trebuie să moară). Apoi trebuie să credem și în Isus cel care urăște minciuna, vorbele de ocară, furtul și înșelăciunea (credința noastră în plăcerea și beneficiile aduse de aceste păcate trebuie să moară). Apoi trebuie să credem și în Isus care urăște afirmarea de sine și comoditatea. (credința noastră în acești idoli trebuie să moară!) Apoi trebuie să credem în Isus care este Pâinea vieții, de care avem nevoie ZILNIC. (Credința noastră în noi înșine ca sursă a vieții și puterii trebuie să moară!). Apoi învățăm să credem în Isus care îngăduie să picăm la examenul de intrare la facultatea la care ne-o dorim așa de mult (credința în visul nostru trebuie să moară!). Apoi, trebuie să credem în Isus care îngăduie insomnie în viața noastră. Apoi, trebuie să credem în Isus care ne iartă și păcatele făcute după nașterea din nou și după botez. Apoi trebuie să credem în Isus care ne cere să renunțăm la cele mai adânci visuri și dorințe... Apoi trebuie să credem în Isus care ne ia pe cineva drag Acasă. Apoi, trebuie să credem în Isus care TACE ani de zile într-un domeniu al vieții noastre. Apoi, trebuie să credem în Isus care ne cere să iertăm pe cei ce ne nedreptățesc. Apoi, trebuie să credem în Isus care nu ne consideră MAI BUNI pentru că am rodit așa frumos după nașterea din nou. Apoi, trebuie să credem în Isus care ne dă o sută de șanse când păcătuim repetat într-un domeniu al vieții noastre. Apoi, trebuie să credem în Isus care poate vindeca în noi ceea ce nouă ni se pare imposibil de vindecat! Și SIMULTAN! Și strâns legat de tot ce am spus mai sus trebuie să credem fiecare pasaj din Biblie care ne contrazice părera noastră despre noi înșine, lume și viață, despre Dumnezeu și planurile Sale. Și drumul continuă... și apoi trebuie să credem în fața morții că după moarte Isus ne va aștepta să ne glorifice și nu să ne judece....Unde te afli tu pe acest drum? Ești în vreun blocaj? Sau sunt anumite zone ale vieții tale în care procesul s-a blocat? Sau zburzi prin credință față de toate provocările pe care ți le face Isus? Care sunt provocările credinței pe care ți le face Isus ASTĂZI?

Isus ne promite că dacă CREDINȚA noastră în El ar fi măcar cât un bob de muștar, o PUTERE nemărginită ne-ar însoți în drumul nostru. Isus ne spune că orice am cere în Numele Său și după voia Sa ne va da. ORICE!!! El vrea să creștem în asemănare cu El, și Evanghelia Sa să fie vestită la orice făptură! În acest spațiu al voii SALE îi pot cere ORICE și El îmi promite că ne va da! Și Mântuitorul ne încurajează: dacă ați avea credință doar cât un bob de muștar. Ne-am mai întâlnit cu bobul de muștar în cap. 13. Deja am comentat faptul că în cap. 14-18 Matei pare să dezvolte cele 7 pilde din cap. 13. Până acum ni s-a adus aminte de Pilda semănătorului, a neghinei, a aluatului....iată că acum ni se aduce aminte de pilda cu grăuntele de muștar. Mesajul e același: iată cum un PUȚIN poate produce așa de mult. O credință cât un bob de muștar poate muta un munte. Dar oare ce ar putea face o CREDINȚĂ cât un munte? Pavel lupta cu o credință CÂT un MUNTE! Și iată ce lucruri minunate a făcut puterea lui Dumnezeu în el și apoi prin el către ceilalți! Credința însă nu se poate transforma peste noapte dintr-un bob într-un munte. La fel ca și rodirea CREDINȚA autentică în Isus crește pas cu pas. E nevoie de mult timp să ajungi la credință cât un MUNTE. Dar se poate ajunge dacă în mod constant răspunzi cu credință la noile revelații și provocări ale lui Isus pentru viața ta.

Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post. (Mat.17:21) Această afirmație a lui Isus este surprinzătoare. În v. 20 Isus dă vina pe puțină lor credință și propune ca soluție mărirea credinței. Dar în v. 21 El dă vina pe acel soi de draci și propune ca soluție rugăciunea și postul. Și între v. 20 și v. 21 apare și conjuncția adversativă DAR. Cum se armonizează cele două versete. Sunt două fațete ale aceeași realități spirituale, sau vizează căi diferite. Există o legătură între necredința ucenicilor și acel soi de draci, și o legătură între mărirea credinței și perseverența în post și rugăciune? Dacă da, de ce apare conjuncția adversativă DAR ?

Este interesant și faptul că multe manuscrise nu conțin acest verset. Totuși câteva îl conțin. În Marcu 9 însă cele mai multe manuscrise includ și acest verset. Dar nu în toate apare și postul. În cele mai multe apare doar rugăciunea. De ce apar aceste diferențe în manuscrise în ceea ce privește acest verset? Oare ele ne arată puțină importanță a acestui verset? Sau poate DIMPOTRIVĂ ne arată CÂT de important este acest verset și că poate s-a dat o luptă spirituală specifică pentru ca el să nu ajungă la noi... Dar iată că a ajuns. Și iată că încercăm să îl înțelegem.

V. 20 nu poate contrazice v. 21. Este mai degrabă o altă fațetă a aceleiași realități spirituale. Astfel, am putea spune că este un soi de drac care speculează fisurile credinței noastre și compromite actul credinței prin îndoială. Soluția rămâne acoperirea fisurilor și creșterea credinței. Dar acest lucru se face prin perseverență în rugăciune și post. Astfel, rugăciunea și postul nu înlocuiesc credința și nici nu umbresc puterea lui Dumnezeu în fața căreia nu poate sta nimic. Ci mai degrabă, prin post și rugăciune, credința se fortifică, își acoperă fisurile, învinge îndoiala și ține activă puterea lui Dumnezeu care poate învinge acea putere demonică.

Isus are în vedere o luptă prelungită în rugăciune și post. Nu doar rugăciune, ci și post. Înțeleg mai mult din taina rugăciunii, dar mai puțin din taina postului. Căci înțeleg că atunci când mă rog Dumnezeu lucrează. Și dacă nu cerem, nu avem. Înțeleg de asemenea că atunci când mă rog Dumnezeu lucrează în inima mea și îmi întărește credința. Prin rugăciune Dumnezeu lucrează și în mine, dar și prin mine către ceilalți. Dar POSTUL? Ce semnificație are abstenența alimentară în lupta spirituală? Postul trebuie însoțit de rugăciune, și a posti fără a te ruga pare a fi un non-sens. Postul susține glasul rugăciunii. Dar cum anume? De ce nu doar rugăciune? De ce și post și rugăciune? Ce înseamnă adevăratul post? Dar nu în sensul lepădării răului din noi (Is. 58), ci semnificația postului alimentară. Și Isus a postit în mijlocul luptelor spirituale. Postul care însoțește rugăciunea este o armă pe care trebuie să o folosim. Dar cum? Nu înțeleg, dar cred. Acompaniez rugăciunea cu postul fără să înțeleg. Dar poate neînțelegerea postului mă face să nu folosesc întru totul beneficiile postului. Dumnezeu insistă că postul e pentru noi, și nu pentru El (vezi Zah. 8). Încerc să fac o paralelă între POST și timpul de părtășie cu Domnul. Timpul de părtășie nu Îl îmbunează pe Domnul. El este pentru noi, ca să ne aducă mai aproape de Domnul și să simțim din nou prezența Lui ca să putem birui și în acea zi. Dacă doar stau și citesc Biblia fără să mă apropiu de Domnul, nu sunt întru totul pe drumul cel bun. Oare abstenența alimentară în Numele Domnului nu are și ea un rol asemănător? Căci prin abstenența alimentară punem

sufletul și interesele Împărăției mai presus de nevoia noastră biologică. Facem exact opusul a ceea ce diavolul urmărește să obțină în noi (să lepădăm Împărăția și sufletul de dragul trupului și nevoilor sale). Și acest lucru, nu ar trebui să ne ajute să ne desprindă de ce este trecător și neimportant și să ne conducă spre ce este etern și cu adevărat important? Oare postul nu ar trebui făcut în singurătate și să ajute spiritul să se desprindă de ce este pământesc și vizibil pentru a gusta mai profund ce este ceresc și nevăzut? Și atunci postul nu ar trebui să însoțească o perioadă de singurătate cu Domul petrecută în rugăciune și meditație? Căci când postesc în timpul serviciului, lipsa de mâncare mă face să fiu nu mai spiritual ci mai vulnerabil. Am mai puțină energie, tind să mă enervez mai repede. Oare ce sens are un astfel de post care pare mai mult să mă încurce în slujirea de la serviciu?

Acum, poate postul are și acea dimensiune de a permanentiza glasul rugăciunii mele și de a-mi arăta mie însumi, lui Dumnezeu și lumilor spirituale că mie chiar ÎMI pasă de acea luptă spirituală și că eu chiar îmi doresc acel lucru. Căci atunci când postesc o perioadă din zi, nu mă pot ruga neîncetat pentru obiectul cererii, dar postul neîntrerupt dă glas neîntrerupt cererii mele.

Cred că postul are ambele fațete. Nu sunt rețete și reguli stricte. Dar pare recomandat acel post care însoțește o zi petrecută mai degrabă în singurătate decât în mijlocul activităților solicitante. Doamne, nu mă lăsa să transform postul într-un ritual și ajută-mă să înțeleg taina postului în lupta spirituală.

17:22-23 – Isus vestește moartea și învierea Sa

Am comentat deja că Matei reia această temă. Este deci o temă centrală a pasajelor din cap. 16b-17. Înseamnă că și tabloul de mai sus (cu vindecarea) este legat cumva de această temă. Acel demon a speculat fisura credinței ucenicilor în Isus (necredința lor în necesitatea și binele voii Sale de a muri la Ierusalim) și a semănat îndoiala prin care a compromis procesul exorcizării. Isus le explică DIN NOU că Fiul Omului TREBUIE să fie dat în mâinile oamenilor. Atât în 16:21, cât și în 17:22, Isus folosește cuvântul TREBUIE. Moartea Sa era o NECESITATE. Și când Fiul lui Dumnezeu spune TREBUIE, înseamnă că atunci chiar TREBUIE. Pur și simplu nu era altă OPȚIUNE. Așa stătea scris, și doar așa Mireasa putea fi răscumpărată. Nu era altă cale. Nu era al drum. Crucea nu era o posibilitate din mai multe posibilități. Nu era cea mai bună posibilitate. Era unicul drum, era singura cale, era de neînlocuit, era absolut necesară și indispensabilă. Suferința și moartea nu au nimic bun în sine. Nu sunt de dorit. Dimpotrivă, sunt de ocolit. Dar nu se putea ALTFEL. Fiul Omului trebuia să moară la Ierusalim.

Ucenicii se întristează. Ei pricep mesajul. Nu înțeleg însă semnificația. De asemenea nu CRED în Isus. Nu cred în acel TREBUIE rostit de Isus. Nu cred suficient în Isus. Căci dacă ar fi crezut, i-ar fi spus lui Isus: *Dacă Tu spui că trebuie, atunci trebuie. Chiar dacă nu înțelegem, acceptăm voia Ta, căci doar ea e bună plăcută și desăvârșită. Ce putem face noi, Doamne? Ce trebuie să facem noi atunci când Tu vei fi dat la moarte?* În cele din urmă, mesajul lui Isus nu

era atât de dramatic: *dar a treia zi voi ÎNVIA*. Era o suferință temporară, o aparentă înfrângere. Era o despărțire temporară de Isus. După doar TREI zile avea să învieze. Și, ei se puteau gândi: și ce va urma după cele trei zile? Ei nu rămân ațintiți asupra învierii și slavei de după înviere, ci asupra morții și suferinței. Ei rămân bulversați că toate așteptările și visele lor sunt date peste cap. Ei rămân tulburați că drumul Învățătorului lor le arată drumul pe care ei înșiși trebuie să îl parcurgă. Și nu cred în promisiunea ÎNVIERII. Dominați încă de ce se vede, ei nu pot vedea dincolo de moarte. În mintea lor înțeleg că la Ierusalim va fi sfârșitul. Dar acolo, prin înviere, avea să fie de fapt ÎNCEPUTUL. Ei sunt prea legați de acum și aici, pentru a rezona cu promisiunea ÎNVIERII. Însă ei primiseră resurse să creadă în promisiunea învierii. Alături de profețiile Vechiului Testament care anunțau învierea lui Mesia, ei asistaseră la învierile făcute de Isus, și ei înșiși primiseră putere să învieze morții (vezi Matei 10a). Cu toate acestea, credința lor nu se ancorează în promisiunea învierii lui Mesia, rostită de Isus Însuși. Necesitatea suferinței și promisiunea Învierii, iată punctul în care s-a blocat credința lor. Acest blocaj a fost depășit doar după ÎNVIERE. Fisura speculată de demonul din copilul lunatic, avea să fie speculată mai apoi de Satan Însuși care, la răstignirea lui Isus, avea să dea cu ucenicii de pământ. Petru s-a lepădat de Isus sub o presiune demonică. Dar apoi, TOȚI s-au lepădat de Isus, căci nu au mai crezut că El, era Mesia, Fiul lui Dumnezeu, și nu L-au așteptat să învieze. Sunt celebrele cuvintele ucenicilor de pe drumul Emausului care spun: *noi nădărduiam că El este acela care va izbăvi pe Israel... Noi NĂDĂRDUIAM... deci acum NU MAI NĂDĂRDUIM*. Adevărata lepădare a tuturor ucenicilor de Isus, a fost faptul că pur și simplu, nu au mai crezut în mesianitatea și divinitatea Lui. Eșecul ucenicilor în fața aceluși soi de draci, a fost îngăduit de Domnul pentru a li se atrage atenția că există o FISURĂ în credința lor. Fisura nu era în cuvintele, teologia sau voia lui Isus (așa cum credeau ei). Fisura era în CREDINȚA lor. Isus a scos dracul de la primul Său Cuvânt. Dar ei nu au reușit toți lalolată și cu probabil mai multe încercări să facă acea vindecare. Eșecul lor rușinos înaintea norodului este spre binele lor. Iată că atunci când au fost trimiși de Isus au vindecat orice neputință. Acum de ce nu au putut? Atunci erau sub autoritatea deplină a lui Isus. Acum însă apăruse între ei și Isus o ÎNDOIALĂ, o RĂCEALĂ, o pricină de poticnire, o neînțelegere, un conflict nesoluționat. Iată CAUZA eșecului lor. Dacă ar fi avut succes în vindecare, atunci ei nu ar mai fi avut oportunitatea să privească ÎNLĂUNTRUL lor și să caute fisura. Dumnezeu a îngăduit ACEST eșec mai mic, pentru ca ei să își cerceteze inimile, să se pocăiască, să acopere fisura, să creadă în TOATE cuvintele lui Isus, și să PREVINĂ astfel EȘECUL mai mare și mai rușinos al lepădării de ISUS în momentul morții Sale la Ierusalim. Căci cu moartea Lui, a murit pentru o vreme și credința lor în El. Credința lor în Isus nu a supraviețuit morții lui Isus. DUPĂ acest EȘEC rușinos, care avea menirea să îi smerească, să pună în calcul că este ceva greșit la ei și nu la Isus, care avea scopul să îi orienteze spre o introspecție profundă în fața Adevărului, Isus le spune din nou: ***Fiul Omului TREBUIE să fie dat în mâinile oamenilor...*** Puterea lui Isus nu mai putea opera ca înainte în ei atâta vreme cât ei nu credeau această NOUĂ revelație despre Isus și despre voia Sa. Puterea lui Dumnezeu rămâne din belșug activă în noi pentru a ne păzi de cel rău și a ne da biruință în luptele spirituale, atunci când credem TOATE Cuvintele lui Isus, și nu este între noi și Isus nici o răceală, nici o îndoială,

nici un conflict nesoluționat. Eșecul ucenicilor ne aduce aminte de eșecul lui Iosua în fața cucerii cetății Ai. Acan era cel care făcuse fisura în Israel. Acea fisură a fost speculată de cel rău. Puterea lui Dumnezeu nu a mai fost activă în ei ca să îi protejeze. Iosua a luat aminte la EȘEC, și cu ajutorul Domnului a descoperit FISURA și a îndepărtat-o. Dar de ce nu au făcut la fel și ucenicii? Ei nu s-au lăsat smeriți de eșecul lor pentru a căuta fisura. Ei au trecut în mod superficial peste acea experiență. Dumnezeu va îngădui și în viața noastră experiențe când vom fi făcuți de rușine de lumile spirituale, când nu vom avea izbândă, când vom fi înfrânți. Aceste experiențe însă sunt binevenite. Prin ele vom fi smeriți și provocați să căutăm fisura, pentru a căpăta vindecare ÎNAINTE de confruntarea cu bătălii mai mari în care eșecul va fi mult mai mare, mult mai dureros, mult mai rușinos (vezi lepădarea ucenicilor de Isus).

Orice răstălmăcire a unui Cuvânt din Evanghelia lui Isus, și orice necredință într-un Cuvânt din Evanghelie înseamnă o FISURĂ în armătura noastră care va fi speculată de acel soi de draci. Va fi nevoie de rugăciune și post pentru a ni se deschide mintea, să vedem care e fisura, și să căpătăm VINDECARE. Care sunt cuvintele lui Isus sau experiențele tale cu El, în care nu domnește deplina încredere în El? Care sunt zonele în care cel rău tot încearcă să strecoare răceală între tine și Isus? Unde anume CREDINȚA TA în El nu s-a maturizat?

Cel care cunoaște toate Cuvintele Evangheliei, și le crede pe TOATE, are fisurile acoperite. Este la adăpost de atacurile vrăjmașului, îngăduite pe acest pământ. Dar acoperirea fisurilor este un îndelungat proces. În acest proces, Duhul Sfânt ne va înștiința mereu de câte o nouă fisură. Nu trebuie să ne speriem când fisura este scoasă la iveală. Trebuie să ne smerim, și să descoperim Cuvântul din Evanghelie pe care încă nu l-am onorat cu suficientă credință. Și în cele din urmă, oare vom avea vreodată toate fisurile acoperite? Mereu va mai fi ceva de vindecat și de curățat în noi? Dar sunt trei căi de vindecare:

- Să răspundem din prima cu credință când Duhul ne arată în cămeruță fisura și ne provoacă să înlocuim Minciuna cu Adevărul (în cazul ucenicilor, ar fi când Isus le-a vorbit prima dată de moartea și învierea Sa – 16:21)
- Să răspundem cu credință după PRIMELE eșecuri (mai mici) cauzate de necredința cu care am răspuns cercetării din cămeruță. (în cazul ucenicilor, ar fi în 17:22-23, DUPĂ ce acel soi de drac i-a făcut de râs înaintea norodului).
- Să răspundem cu credință după un EȘEC mare și foarte rușinos cauzat de perseverența noastră în necredință în acel domeniu specific al Evangheliei (în cazul ucenicilor, ar fi DUPĂ Înviere, după ce s-au lepădat de Domnul).
- O mică paranteză: există și varianta ca vindecarea să nu se producă deloc și să rămânem despărțiți de Hristos la finalul acestui proces (cazul lui IUDA).

Vestea bună este că nu e NECESAR să parcurgem toate cele trei etape. Ucenicii au avut ȘANSA REALĂ să ocoloească rușinea atât a secului mic cât și a eșecului mare. Să învățăm de la ei, și să învățăm din propriile greșeli. Să colaborăm conștient cu Duhul. Să luăm aminte la TOATE șoaptele Sale, la TOATE cercetările SALE, la TOATE Cuvintele SALE, la TOATE muștrările SALE, și să ne smerim de fiecare dată, și să răspundem degrabă cu credință la chemările Sale. Să nu trecem cu ușurătate peste muștrările Sale, peste înștiințările Sale. Să nu trecem superficial peste toate experiențele îngăduite de El. Să nu trecem prea repede peste înfrângeri, sau peste mici căderi. Să luăm aminte, să ne smerim și să ne rugăm mereu:

- Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! (Ps. 19:12). Cercetează-mă, Dumnezeu, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei! (Ps. 139:23-24). Doamne, eu nu cunosc fisurile credinței mele! Dar știu că ele sunt, și încă sunt multe. Căci așa a fost mereu. Mereu, de atâta vreme, Tu mai scoteai dinlăuntrul meu o boală, o fisură, o zonă a necredinței pe care eu nu o cunoșteam. Și Tu îmi spui că voi fi în modelare SPRE DESĂVÂRȘIRE până la sfârșit. Deci mereu vor fi fisuri ale credinței. Cărțile încă nestudiate și aprofundate din Evanghelia Ta îmi arată și ele cu claritate că MAI SUNT multe fisuri în adâncul credinței mele. Și sunt multe. Ele erau de la început. Însă nu sosise vremea vindecării lor, căci altele trebuiau vindecate mai întâi. Doamne, care este următoarea fisură despre care vrei să mă înștiințezi? Poate deja m-ai înștiințat și eu nu am luat aminte... căci eram prea mândru sau, ca ucenicii Tăi de altădată, am trecut cu superficialitate peste acel subiect. Iartă-mă! Scoate la lumină fisura... dar așa cum știi Tu, cu blândețea și gingășia Ta! Și te rog de pe acum, ca să îmi pregătești inima și când Tu vei scoate la iveală fisura să-mi dai tot Tu smerenia și credința de care am nevoie ca să capăt vindecare. Dar să revin la fisurile mai vechi la care nu am luat aminte... Poate sunt lucruri pe care mi le-ai spus de multă vreme și de multe ori și eu, ca ucenicii, m-am întristat doar, și apoi m-am împietrit. Poate din această pricină Te-am obosit, iar urechea mea a devenit surdă la acel capitol. Tu continui prin harul Tău să lucrezi în fiecare din noi în zonele în care Îți dăm voie și Te lași limitat în noi de zonele în care încă nu Îți dăm acces... Și adesea am privit la zonele în care Tu continuai să lucrezi în mine, și în loc să laud harul Tău fără margini, consideram lucrarea Ta ca pe o validare a întregii mele ființări și a tuturor zonelor din viața mea, și astfel nu luam aminte la acele zone în care te împiedicam să vindec și să lucrezi. Căci Tu lucrezi în noi acolo unde te lăsăm, și lucrezi mai puțin acolo unde nu Îți dăm voie prin necredința noastră... Nu este un proces de tipul ALB sau NEGRU. Când este vorba de anumite călcări clare ale poruncilor Tale, fără pocăință punctuală, Tu într-adevăr Te oprești să lucrezi în toate zonele vieții noastre. Aici este un fel de ALB sau NEGRU. Dar când e vorba de ascunzișurile inimii, de fisurile ascunse, de lucruri adânci care încă nu sunt așezate sub autoritatea Ta, procesul modelării nu mai

poate fi ALB sau NEGRU, adică Tu lucrezi sau nu în noi. Aici este loc de NUANȚE. O, bunul meu Părinte, câți ani de zile, am judecat tot acest proces ca fiind ALB sau NEGRU, și nu am văzut NUANȚELE. Și cât de simplist judecam: dacă vedeam că Tu lucrezi în mine și prin mine, îmi spuneam: sunt pe deplin BINE căci altfel Dumnezeu nu ar lucra lucruri așa de frumoase prin mine. Dar, o, Doamne, Tu lucrezi așa din pricina harului Tău fără margini, și nu Te opreai să lucrezi în zonele în care ÎȚI dădeam voie, chiar dacă în mine mai erau atâta boli și fisuri, și zone în care nu Îți dădeam voie. Și cât de greu scoteai la iveală o nouă fisură, o nouă zonă în care voiai să domnești. Și cât de greu mă prindeam. Și de câte ori repetai acel lucru până începeam să îl înțeleg. O, Preaiubite și Preagingaș Sculptor, câtă răbdare ai avut cu mine... și iată că nu m-ai strivvit sub loviturile dălților Tale! Uneori am răspuns mai repede cu credință față de înștiințările Tale. Dar alteori a fost nevoie și de eșecul mic, și de cel mare, ca să mă trezesc. O cât de ORB am fost la înștiințările Tale. Nu vreau să mai repet împietrirea, orbirea și experimentarea eșecurilor rușinoase ca să mă trezesc. Mă gândesc atent în lumina Duhului Tău ca să văd DE CE atunci nu am luat aminte la înștiințările Tale, ca nu cumva acum să fiu exact la fel cu privire la alte domenii din viața mea și cu privire la alte înștiințări ale Tale. De ce nu luam aminte degrabă la înștiințările Tale?

- Cum am mai spus, ***în primul rând judecam simplist procesul sfințirii: în alb sau negru.*** Și dacă vedeam că Tu lucrezi frumos prin mine, mă gândeam că sunt cu totul bine în relația mea cu Tine și nu puneam în calcul că Tu lucrezi așa din pricina harului Tău. Nu mă minunam că Tu lucrezi așa de frumos în ciuda IMPERFECȚIUNILOR mele așa de mari și multe. Ci credeam că Tu lucrezi așa frumos căci eu eram așa frumos. Căci dacă aș fi fost și urât, cum ai fi putut Tu să faci prin mine lucruri așa frumoase. Și nu eram atent la imperfecțiunile mele, nu le vedeam decât cu greu, nu vedeam cât de multe și cât de adânci sunt. Perseveram să conlucrez cu Tine în zonele în care Tu deja lucrezi în mine, dar eram orb la zonele în care Tu încă nu lucrezi.
- ***Apoi, eram prea absorbit în a face ce știam deja, și nu mai eram atent la ce nu știam încă,*** și nu eram atent la a învăța ce nu știam încă. Voiam să dezvolt câteva domenii în care Tu lucrezi, dar nu băgam de seamă acele multe domenii în care Tu nu lucrezi decât puțin. Dar Tu vrei să UMPLI toate lucrurile, și toate adâncurile ființei noastre trebuie făcute așternut al picioarelor Tale. Eu nu știam atunci nici cât de mare ești Tu, dar nici cât adâncă este ființa mea. Mă vedeam un vas prin care Tu lucrezi. Dar nu știam cât de complex este vasul sufletului meu, și cât de complex este procesul prin care Tu crești în mine și Te împletești cu ființa mea.

- ***De asemenea, îmi concentram atenția prea mult asupra acțiunilor mele, asupra a ceea ce fac, și prea puțin asupra lăuntrului meu, asupra adâncurilor sufletului meu.*** Îmi evaluam partea de afară, dar mai puțin partea dinlăuntru. Eram atent la gânduri. M-ai învățat să fiu atent și la motivație. Eram atent și la lăuntru meu și știam că de acolo începe procesul sfințirii, dar nu foram adânc prin Duhul Tău în adâncul ființei mele. Priveam înlăuntru meu, dar priveam superficial. Nu eram atent la nuanțele spiritului, la motivațiile ascunse, la adâncurile fără margini ale inimii mele.
- ***Și apoi, O, Doamne, glasul Tău era la început prea dulce, prea gingaș, prea blând, ca să mă prind că este o mustare.*** Când l-ai muștrat pe Iuda de față cu toți ucenicii, deși ai arătat clar că el este trădătorul, nimeni din ceilalți ucenici nu a priceput. De ce? Căci aveai atâta dragoste și blândețe în glas încât era de neconceput pentru ucenici că așa se poate vorbi cu un trădător! Așa a vorbit și Duhul Tău acelor zone din inima mea în care domnea infidelitatea și trădarea față de Tine. Dar glasul era prea gingaș pentru mine ca să înțeleg severitatea muștrării! Doamne, Tu locuiești în mine, dar nu mă sufoci niciodată! Îmi dai atâta libertate, trăiești atât de discret în mine, și nu mă umbrești cu slava prezenței Tale! Tu nu mă contrângi și nu depersonalizezi și nici nu mă distrugi ca persoană sau individualitate. Mă lași atât de liber, și mă lași să înfloresc ca personalitate. O cât de discretă este prezența Ta în mine. Cât de blânde sunt muștrările Tale în prima fază a procesului în cămeruță... apoi, când nu iau aminte la blândețea lor, urmează pedepsele Tale când îngădui celui rău să mă tulbure sau când Îți ascunzi puțin Fața și eu mă tulbur, sau când nu mai aud glasul Tău dulce și sufletul meu se ofilește spre a conștientiza din nou că singura sete autentică, adevărata sete este doar setea după glasul Tău... Da, Doamne, nu cunoșteam gingășia și preablândețea glasului Tău și de aceea nu am luat aminte la muștrările Tale dulci! O, de aș lua aminte la muștrările Tale din cămeruță ca să nu mai fie nevoie să gust din asprimea pedepselor Tale. O, dacă mi-ai da urechi duhonești, și de ai acorda spiritul meu în singurătate și liniște pentru a putea auzi glasul Tău blând. Dar sufletul meu e aspru și tulburat... cum aș putea auzi simfonia preablândă a înștiințărilor Tale? Fă liniște în adâncul meu și ajută-mă să aud cele mai fine șoapte ale Duhului Tău. De ce să fie nevoie să aud tunetul pedepselor Tale? Nu e mai bine, atât pentru mine, cât și pentru Tine, să mă căiesc în fața șoaptelor Tale? O, dacă aș învăța din discretul și blândețea ta, ca așa să rostesc cuvintele Tale fraților mei. Să le rostesc fără să mi se audă glasul pe ulițe, fără să rup trestia frântă și fără să sting mukul care fumegă. Să le spun cum trebuie, cât trebuie și când trebuie... să predic Cuvîntul nu cu tunetul mâniei Tale ci cu blândețea Duhului Tău...

- ***Și apoi, nu am luat aminte când mi-ai vorbit prin frații mei... căci glasul lor nu era așa blând ca al Tău, și totuși Tu îmi vorbeai prin ei.*** Și nu am luat aminte căci mă uitam la imperfecțiunile lor, și uitam că Tu lucrezi și în mine și în frații mei în pofida imperfecțiunilor noastre. Uneori îmi vorbeai prin măgăriță, alteori prin vrăjmașii mei, alteori prin necunoscuți, alteori prin prietenii mei. Dar rămâneam blocat pe VAS, și pe imperfecțiunile lui, și nu luam aminte la înștiințarea și muștrarea care venea din partea Ta. Și totuși Tu prin ei mă înștiințai de fisurile mele și vroiai să previi căderile rușinoase spre care mă întrepam. Dar eu nu luam aminte, și pe Tine te întristam, dar Tu rămâneai răbdător și iubitor și după cădere când mă speriam și mă tulburam, mă luai, mă prindeai în brațe, mă strângeai la piept și mă încurajai să mă iert și să merg înainte. O, câtă răbdare ai avut și ai cu mine. Tu mă vei purta până la capăt și mă vei mântui până la capăt. Nădejdea mea este doar în îndurările Tale!
- ***Și eram așa de precocupat să am grijă de copiii Tăi încât am uitat că și eu sunt un copil care are nevoie de grija Ta.*** Eram atent să slujesc, să ajut, să învăț pe alții, dar nu eram atent la nevoile mele în a fi slujit, în a fi învățat, în a fi curățit.
- ***Și apoi mă speriam de muștrările Tale...*** căci deși propovăduiam mântuirea doar prin har, în adâncul meu, încă doream să fiu îndreptățit prin lege și îmi puneam inconstient o neprihănire personală, care mă ajuta să mă accept și să mă iubesc, și care credeam că îmi oferă siguranța că sunt iubit de Tine. Dar muștrările Tale loveau în această neprihănire... și mă tulburam căci mi se fura temelia imaginii de sine și a iubirii Tale față de mine, temelie care era construită nu doar din încrederea în harul Tău nevăzut ci și din credința în faptele mele văzute.
- ***Și toate de mai sus din pricina MÂNDRIEI.*** Zdrobește-ne, Doamne, ca să putem fi liberi. Păzește-ne de mândrie ca să ne ferești de păcate mari!
- ***Și acum, mă rog să mă ajuți să nu mai repet greșelile din trecut ci să fiu un ucenic neîncăpățânat care este gata să primească toate muștrările Tale, care este gata în fiecare zi să recunoască în el însuși o nouă fisură.***
- Și revin la cererea pe care Ți-am făcut-o mai înainte. Dacă sunt zone în care Te împiedic de ani de zile să crești, în care s-a depus multă piatră, și în care sunt orb și surd, Te rog să Te înduri, și acolo să revii cu mustarea Ta. Vino din nou acolo, a mia oară, Știu că te-am obosit prin încăpățânarea mea... dar răbdarea Ta este fără margini... mai vino odată cu mustarea Ta și ajută-mă să o văd, iar când o voi vedea ajută-mă să o primesc ca pe cea de mai de preț comoară, ajută-mă să mă închin în fața ei, să o iubesc, să îi sărut picioarele străpunse de încăpățânarea mea și să o las să aducă vindecarea de care am atâta nevoie. Căci muștrarea Ta vine de la Tine! Și dacă Tu ești preaiubitul meu, TOT ce vine de la Tine trebuie iubit,

cinstit și îndrăgit, căci vine doar din dragostea Ta. Iubește-mă și muștră-mă din nou! Și voi iubi mustarea ta, căci mustarea Ta ești chiar Tu! Nu mă mai tem de muștrările Tale căci Tu m-ai zdrobit atât de mult încât să văd profunzimea harului Tău, pe care încă Îl cunosc așa de puțin.

O, dacă ucenicii, ajutați să fie smeriți de eșecul rușinos cu exorcizarea, ar fi luate aminte la Cuvintele rostite de Mânuiitorul către ei în Galileea!

17:1-27 – Isus plătește darea pentru Templu

Matei îl aduce în atenția noastră din nou pe Petru. Petru va rămâne în atenția lui Matei și în cap. 17. Petru pare a fi menționat prima dată în Evanghelie la începutul lucrării publice a lui Isus (4:18). Apoi este aminită soacra lui Petru (8:14). Însă de-abia în secțiunea 14-18 Matei îi acordă lui Petru o atenție specială, și astfel:

- Petru e cel ce umblă pe mare.
- Petru declară divinitatea și mesianitatea lui Isus.
- Petru Îl muștră pe Isus.
- Petru cere să facă trei colibi pe muntele schimbării la Față.
- Și acum, Petru mai face o pozna, dacă putem spune așa.

Privind din afară este un context orchestrat de Duhul Sfânt pentru curățirea lui Petru. Cum de s-a făcut că acei oameni cu darea pentru Templu au venit tocmai la Petru să îl întrebe: *Învățătorul vostru nu plătește darea?* Petru răspunde ÎN LOCUL LUI ISUS: BA DA! Desigur! Bineînțeles! Ce v-ar face să credeți că nu ar vrea să plătească?

Deci din perspectiva lui Petru el nu vedea nici un motiv pentru care Isus nu ar plăti darea la Templu. Dar era un motiv foarte întemeiat: Isus, era Fiul lui Dumnezeu, Proprietarul tuturor lucrurilor. Din El, prin El și pentru El, erau toate lucrurile. El era FIUL Celui ce locuia la Templu. Darea pentru Templu era o dare pentru Cel ce locuia la Templu. Iar cel care deținea, locuia și sfințea Templul era Tatăl lui Isus. Dar Petru nu face legătura. Deși Petru declarase divinitatea lui Isus în 16:16, deși primise confirmarea acestui adevăr direct din partea Tatălui pe muntele schimbării la Față, și deși NU ÎȘI retrăsese declarația făcută în 16:16, Petru nu se raportează în acel context specific la Isus ca la Fiul lui Dumnezeu. Este una să declari și să accepți divinitatea Fiului, și alta să trăiești în baza acestui adevăr secundă de secundă. Este una să recunoști divinitatea lui Isus în anumite contexte ale vieții tale, și alta să recunoști acest lucru în TOATE contextele vieții tale. Este una să declari adevărata identitate a lui Isus, și alta să o înțelegi profund și să ții cont de TOATE implicațiile acestui adevăr!

Deși nu a negat conștient, direct, verbal divinitatea lui Isus, el nu s-a raportat în acel context la Isus, ca la Fiul lui Dumnezeu. El nu a generalizat adevărul despre Isus în toate contextele vieții. Nu a citit acel context particular prin lentila identității lui Isus. El nu a băgat de seamă IMPLICAȚIILE divinității lui Isus relevante față de acel context. Isus, în blândețea Sa, Îl ajută să înțeleagă implicația identității Sale asupra acelui context. Blândețea și gingășia lui Isus strălucesc într-un mod sublim. Isus nu îl lasă pe Petru să spună vreo vorbă pentru a nu-l pune într-o situație rușinoasă. Isus e delicat. El nu vrea să îl facă de râs pe Petru. El vrea doar ca Petru să crească în credința în El, credință care îi dădea VIAȚA. Și atunci Isus i-o ia înainte și îi spune o PILDĂ. Prin această PILDĂ îi arată eroarea făcută dar fără a o puncta direct. Dacă Isus e cu adevărat Fiul Tatălui, nu se cade că să plătească darea pentru Templul Tatălui. Isus se bucură de o relație specială cu Tatăl. Toți suntem copiii Domnului. Dar doar Isus este singurul lui Fiu!

Isus îi arată gingaș lui Petru că s-a grăbit în a vorbi în Numele Lui și că a răspuns greșit. Isus îi explică de ce totuși va plăti DAREA. Cornilescu treduce: ca să nu-i facem să păcătuiască... Dar originalul grecesc precizează: ca să nu-i ofensăm, ceea ce este altceva. Isus nu s-a sfiit să încalce tradițiile Fariseilor și să facă minuni de Sabat. Nu s-a temut că prin acest lucru le va stârni mânie și judecată și îi va face să păcătuiască. Dimpotrivă, Isus a premeditat să facă minuni de Sabat și să încalce anumite tradiții false. Acum însă era un alt context. Nu era vorba de o practică greșită și care ducea poporul în rătăcire. De aceea, Isus, în acest context reacționează altfel. El ține cont de limitele lor de înțelegere, și ca să nu-i ofenseze, decide să plătească darea. Însă nu oricum. Cuvintele lui Isus despre identitatea Sa sunt întărite de o nouă minune. Dar minunea este condiționată de un test al credinței. Petru era pescar. Pecuisse zeci de mii de pești. Curățase zeci de mii de pești. Nu găsisese însă niciodată în gura unui pește vreun statir. Deci provocarea făcută de Isus este pentru Petru, pescarul, una mare: peștele care va veni întâi... ce probabilitate era ca să se împlinească profeția lui Isus? Pământește vorbind era practic imposibil. Testul e dificil pentru Petru pentru că are în vedere exact domeniul său de expertiză. Ne aducem aminte că și la pescuirea minunată, testul a fost asemănător. Isus i-a provocat acolo unde ei se pricepeau cel mai bine și credeau să știu despre ce este vorba. Isus îl provoacă pe Petru în același domeniu. Frumos este faptul că Petru ASCULTĂ. Nu știm exact ce a fost în inima sa. Dar ascultarea sa dovedește existența unui sâmbure de credință. Oare cu ce gânduri s-o fi dus Petru la pescuit? A făcut-o mai mult din respect față de Isus? Dar oare ce față o fi făcut când a văzut că profeția lui Isus s-a împlinit?

Isus deci nu doar corectează verbal credința lui Petru în El în acel context, dar și operează o intervenție divină pentru a ajuta procesul curățirii și creșterii credinței lui Petru. Ce mare har! Ce abundență de har din partea lui Isus pentru creșterea credinței lui Petru. După atâtea minuni, El mai vine cu o minune! Cu o minune care putea fi apreciată de Petru, pescarul, în mod special. E o minune pe limbajul său de pescar. Minunea a strălucit mai mult în inima lui Petru decât ar fi strălucit în inima mea. Dumnezeu, în harul Său, va interveni pentru fiecare cu minuni, semne divine în acele domenii care au semnificație specială pentru noi. El vrea să crească credința noastră în El mai mult decât vrem noi. Comoara noastră, singura noastră comoară, este credința

noastră în Fiul. Binele nostru, singurul Bine, este creșterea credinței noastre în El. Ce nu duce la creșterea credinței noastre în El nu poate fi considerat un BINE. Toate celelalte lucruri devin cu adevărat BUNE pentru noi doar în măsura în care ele lucrează la creșterea credinței noastre în Fiul. Dacă cel mai frumos dar nu ajută la creșterea credinței noastre în Isus, atunci acesta devine o deșertăciune. Nu există daruri bune în sine. Orice dar are valoare doar dacă duce la creșterea credinței noastre în Fiul. Oare pentru Petru darul a fost că a avut cu ce plăti darea sau creșterea credinței sale în Isus? A avut și cu ce plăti darea. Dar dacă ar fi rămas doar la atât, ar fi risipit adevăratele beneficii ale darurilor. Darurile ne pot crește credința în Isus. Sunt gândite de Dumnezeu darurilor să ne crească credința în Isus. Dar raportarea noastră la acele daruri e factorul determinant. Darul nu are ceva în sine. Darul era o potențialitate. Receptivitatea credinței noastre face ca potențialitatea darului să devină act viu în noi. Și în acest proces Dumnezeu știe de ce semne și daruri avem nevoie. Noi nu putem să îi spunem: Doamne, dacă mi-ai da cutare dar, aş crede mai mult în Tine... Dumnezeu, și nu noi, e Cel ce știe de ce semne și daruri avem nevoie AZI, și când anume vom fi pregătiți pentru darurile pe care noi le vrem azi. El nu e zgârcit. Dar ține cont de multe lucruri care pur și simplu nu ne sunt accesibile nouă. Și în generozitatea Sa va interveni la vremea potrivită cu semne relevante pentru inima noastră, pentru domeniile noastre de expertiză, sau pentru alt fel de domenii speciale pentru noi.

Prin această minune. Isus îi arată pescarului Petru că El domnește peste mare, peste TOȚI peștii, și peste toți banii din această lume. Toate sunt ale Lui și El poate face ce vrea cu ele! Isus ia din ce este al Lui pentru a plăti unor oameni ceea ce I se cuvine tot Lui. Căci toate dările de la Templu erau de la El și pentru El. Și dacă El domnește peste pescuit, e CLAR pentru pescarul Petru că El domnește peste TOATE celelalte lucruri.

Acesta ar fi motivul principal pentru care Isus alege minunea cu peștele. Dar sunt oare și alte motive? Oare este loc și pentru simboluri? Oare minunea cu peștele are vreo legătură cu semnul proorocului Iona? Iona este înghițit de pește și după trei zile este aruncat la mal. Oare prin această minune Isus încearcă să îi aducă aminte lui Petru de semnul proorocului Iona, și deci de moartea și învierea Sa? La fel cum s-au împlinit incredibilele cuvinte ale lui Isus legate de satirul din gura peștelui, la fel se vor împlini și cuvintele care anunțau moartea și învierea Sa!

Isus nu plăteștea darea doar pentru Sine ci și pentru Petru. Deși Isus nu este dator să plătească darea, El o plătește și în dreptul lui Petru. Iarăși mintea ne fuge către simblouri... Isus, prin ascultarea Sa, Își răscumpără atât propriul trup, dar și întreaga rasă umană. Isus nu e dator nimănui. Dar El plătește datoria noastră. El, prin moartea și învierea Sa, ne dăruiește neprihănirea Sa.

Semnul este o încurajare pentru Petru și în ce privește învingerea ispitei îngrijorărilor. Prin acest semn, Isus îi arată domnia Sa asupra banilor, și ne aduce aminte de versetele din Hagai:

- Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor. (Hag. 2:8)

Tot aurul, tot argintul, toți dolarii și toți banii de pe pământ aparțin Domnului. Și El îi poate da cui vrea. Tatăl nostru e miliardar. De aici liniștea și pacea noastră. De aici libertatea noastră. Serviciul, economiile, munca noastră, ajutorul din partea părinților, sunt doar niște forme prin care Stăpânul tuturor lucrurilor ne poartă de grijă. Dar nu depindem de aceste lucruri, Suntem liberi. El ne poate da oricând, oricât. Dar în bunătatea Lui, ne dă doar cât avem nevoie, ne dă doar în măsura în care ce ne dă duce la întărirea credinței noastre. De aceea, nu ne e teamă de pierderi materiale. Dacă ne ia foc casa, știm că Tatăl nostru deține toate celelalte case de pe pământ. De ce ne-am teme? Dacă pierdem serviciul, știm că Tatăl nostru deține toate locurile de muncă din toată lumea. De ce ne-am îngrijora? Dacă ni se fură banii din cont, știm că Tatăl nostru iubitor este stăpân peste toate băncile din lume. De ce am face o tragedie din pierdere? Dacă pierdem o oportunitate de afacere, știm că toate oportunitățile de afaceri de succes sunt în mâna Tatălui. De ce ne-am tulbura? Și dacă tot pământul cu tot ce este pe el ar arde, noi știm că El poate face oricând un pământ și un cer nou. De ce ne-am îngrijora? Trăim în pace ca împărați, domnim peste grijile și bunurile materiale, atunci când credem că Isus, ca Fiul al lui Dumnezeu, domnește peste toate comorile pământului.

Acest mic pasaj are ca temă centrală tot formarea credinței lui Petru (și a ucenicilor) în divinitatea lui Isus. Descoperim această mare discrepanță între afirmarea și acceptarea intelectuală a identității lui Isus, și credința autentică în identitatea Sa. Diferența se vede în contextele de zi cu zi ale vieții. Credința autentică și matură în Hristos, înseamnă înțelegerea tuturor implicațiilor divinității lui Isus, și trăirea vieții de zi cu zi în lumina acestor implicații. De exemplu, dacă tu crezi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, una din implicații este că El este VIAȚA, LUMINA, FERICIREA, ÎMPLINIREA, singura SURSĂ a fericirii, a vieții și a împlinirii. Aceasta înseamnă că, dacă Îl ai pe El, ai totul, și singura grijă legitimă este să rămâi în El și să crești în El! Aceasta înseamnă că în afara lui Hristos nu este nici un lucru care, în sine, să ne poată oferi ceva! Aceasta înseamnă că Hristos va rămâne singura noastră căutare a sufletului! Aceasta înseamnă că, dacă Îl ai pe El, nu duci lipsă de nimic. Înseamnă că toate celelalte lucruri și daruri pot însemna ceva doar în măsura în care vin de la El și ne aduc mai aproape de El. A dori un dar pe care Hristos nu vrea să ți-l dea este o nebunie, un non-sens. A dori un dar în sine, a crede că un dar îți poate aduce, în sine, altceva decât ceea ce îți oferă Hristos este o ofensă la adresa divinității Sale. Darurile pot fi iubite doar din pricina Lui! Un dar poate fi primit doar dacă ne duce mai aproape de Unica Sursă a Vieții. A crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu, sursa vieții, înseamnă a crede că El singur este de-ajuns. Orice nevoie, orice pierdere, orice lipsă își găsește soluționarea în El. Hristos este unica hrană a sufletului. Această hrană curge prin Scripturi, prin semeni, prin Biserică, prin diferite experiențe. Dar toate acestea nu ne pot oferi o altă hrană, sau ceva în plus la hrana care este Hristos. Doar El este VIAȚA. Și nevoile noastre fizice și pământești sunt împlinite tot de El. Aerul, mâncarea, relațiile frumoase pe care le avem, nu acestea ne împlinesc nevoile pământești. Ci Hristos prin ele. De aceea, orice pierdere nu este o amenințare la adresa ființei noastre. Căci Hristos rămâne. Unele vase prin care El Se revărsă către noi pot dispărea din viața noastră, dar El rămâne și continuă Să se reverse, El nu depinde de nici un mijloc sau de vreun vas anume. El Se poate revărsa prin alte vase, prin alte mijloace. Dar

de asemenea se poate revărsa DIRECT către noi și nemijlocit de orice vas. Hristos poate împlini nevoile noastre biologice în mod direct fără nici un aliment. El ne poate hrăni celule din organism în MOD direct. La fel poate face cu toate nevoile sufletului nostru. Hristos este singura Sursă a vieții fizice și a vieții spirituale. Nu mâncarea ne-a ținut în viață trupul, ci Hristos. Mâncarea a fost doar un mijloc, și unul de care Hristos se putea lipsi. Dar problema noastră este că nu Îl vedem pe Hristos ca Unică Sursă a vieții, și a împlinirii, și rămânem blocați pe vasele, mijloacele vizibile, prin care El Se revărsă către noi. De aceea, alergăm după anumite contexte, după anumite vase, după anumite mijloace. De aceea ne temem că vom pierde anumite contexte sau vase. Marea minciună este să le vedem ca lucruri ÎN SINE, ca surse în sine, și să nu Îl vedem pe Hristos în toate lucrurile. Dacă Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile! El nu doar că este Unica Sursă a binelui, a vieții fizice, a împlinirii TUTUROR nevoilor ființelor noastre, dar revărsarea Sa către noi NU DEPINDE de nici un vas anume. El ne hrănește sufletul prin Scriptură. Dar dacă am fi închiși și departe de Biblie, El ne poate aduce aminte din Scriptura care este deja în inima noastră și să ne hrănească fără să avem în mâini Scriptura! Și dacă cineva este închis după prima sa zi de credință și nu a citit nici o pagină din Scriptură, Hristos poate să îi vorbească direct sufletului Său fără să se folosească de ce este scris. Hristos poate folosi experiențele din temniță pentru a comunica cu acel credincios. Sau dacă cineva este trudit, și în suferință, și e prea obosit să mediteze, Hristos Își poate face simțită prezență direct în sentimentele acestuia. El nu poate gândi prea mult, dar SIMTE enorm. Putem fi despărțiți de părinții noștri spirituali, dar Hristos ne poate da alți părinți spirituali. Putem fi fără mâncare, dar El să dea în mod direct viață fizică celulelor organismului nostru. Putem fi părăsiți de toți prietenii și ținuți SINGURI, izolați într-o celulă sub pământ, fără prezența nici unui semen, dar Hristos poate să alunge singurătatea din noi și să îplinească nevoia de comuniune. Prietenii noștri sunt doar un mijloc prin care El Se revărsă. Dar El nu depinde de acest mijloc, sau de vreun alt mijloc. Da, Hristos ne arată că a ales să folosească constant anumite mijloace: Scriptura scrisă, relațiile cu semenii și în special cu frații, elementele materiale ale creației pentru a întreține și dezvolta viața spirituală și fizică din noi. Dar NU ÎNSEAMNĂ că revărsarea sa către noi DEPINDE de aceste mijloace. El Se poate lipsi de toate aceste mijloace, și în situații excepționale SE revarasă independent de ele. El este SURSA bucuriei, plăcerii, frumosului și binelui din viața celor credincioși și necredincioși. Și cum păcălește cel rău pe cei necredincioși amenințându-i că dacă vor alege pe Hristos vor pierde din bucuria vieții! O, ce minciună! Dar dacă ei au trăit momente frumoase pe acest pământ, acest lucru a fost posibil tot doar prin harul lui Hristos. Dacă s-au simțit bine la fotbal, dacă s-au simțit bine când au mâncat, dacă s-au bucurat de prietenii, de familie, toate acestea au venit tot doar din Hristos. Iar păcatele nu au făcut decât să UMBREASCĂ și să fure din bucuria vieții. Cel rău le prezintă aceste lucruri ca sursă în sine. Și, de asemenea, prezintă păcatul ca ajutor în a păstra bucuria vieții. Dar ei nu văd că tocmai PĂCATUL le fură din bucuria de a face sport, din bucuria de a avea prietenii și familie, din bucuria de a experimenta actul sexual. El știrbește bucuriile vieții și le umple cu venin, deșertăciune și goliciune. Căci, cel ce se unește cu Hristos se bucură mai mult și mai profund de mâncare, de prietenii, de familie, de sport, de vizionarea de filme, de plăcerea sexuală.

El știe să se ferească de păcatul și de excesele care ne îndepărtează de esența și profunzimea bucuriei și care umplu plăcerea de venin, goliciune, vinovăție și întuneric. Alături de Hristos poți gusta VIAȚA aceasta din PLIN fără ca ea să îți jefuiască ființa și sufletul. Și Hristos poate UMPLE ființa noastră chiar dacă anumite NEVOI nu sunt împlinite în mod direct, pe căile obișnuite. Dacă cineva nu vede, prin Hristos poate vedea FRUMOSUL mai mult decât cineva care nu are probleme de vedere. Prezența lui Hristos poate umple deplin acea ființă chiar dacă nu vede. Harul poate împlini acea ființă în pofida lipsei văzului și poate compensa lipsa văzului pe căi nebanuite. Văzul ne-a fost dat ca să ne aducă mai aproape de Hristos; văzul nu este ceva în sine. El are SENS, valoare doar dacă ne aduce mai aproape de Hristos, și doar dacă devine UN MIJLOC al apropierii noastre de Hristos și un mijloc al revărsării lui Hristos prin noi către alții. Un lucru deci capătă VALOARE doar dacă devine un mijloc al revărsării lui Hristos către noi, și un mijloc al revărsării lui Hristos prin noi către ceilalți. Dacă prin vederea lucrurilor fizice văd Slava lui Hristos, și pot beneficia de purtarea de grijă a lui Hristos față de trupul meu, atunci VĂZUL capătă valoare. Dacă prin darul VĂZULUI, Hristos poate opera anumite slujiri prin mine către ceilalți, atunci văzul capătă valoare. Văd, conduc mașina pot duce frații iarna la casele lor cu mașina. Probema nu este dacă văd sau nu, ci dacă VIAȚA curge către mine prin VĂZ, și dacă prin văzul meu VIAȚA curge mai departe prin mine către ceilalți. Căci Cel este Dragoste mă umple de VIAȚĂ ca să o dau mai departe. Viața pe care o primesc nu poate fi doar pentru mine, căci atunci nu ar mai fi VIAȚĂ. Căci esența vieții e iubiea. Deci, atributul vieții autentice din Dumnezeu este că este și pentru CELĂLALT. Taina vieții e taina iubirii, taina lui Hristos. Ce înseamnă să inspire Hristos? Ce înseamnă să expiri Hristos? Revărsarea harului Fiului lui Dumnezeu către noi ACUM și AICI nu poate fi amenințat, limitat, îngustat, blocat de NIMIC, de nici o lipsă, de nici o pierdere fizică, materială sau relațională. Harul se poate revărsa DIRECT și nemijlocit. Cel mai adesea se va revărsa către sufletul nostru prin noi și nebanuite forme și mijloace. Și atunci cum rămâne cu suferința? Harul se revărsa cu măsură. Dacă s-ar revărsa prea mult, nu am mai simți suferința, nu am mai putea fi cu adevărat ispitiți și nu s-ar mai putea manifesta taincul dar al credinței. Și atunci Dumnezeu limitează percepția noastră a harului revărsat asupra noastră pentru a fi loc de suferință, de ispitire, de teste, de credință. Dar vom simți harul suficient de mult ca să putem răbda suferința, să putem învinge ispita, să putem accesa darul credinței. Dar faptul că nu SIMȚIM pe deplin harul nu ÎNSEAMNĂ că nu se revărsa pe deplin și nici că nu va fi așa întotdeauna. Va veni ziua când, dezbrăcați de firea pământească vom simți harul la intensitate maximă. Și dacă doar adierea prezenței Tale umbrește toată slava acestei lumi și face suportabilă orice suferință, oare ce va însemna contopirea cu El în slavă? Doar o firimitură din prezența Sa poate alina 1000 de ani de suferință, vindeca într-o clipă cele mai adânci răni sufletești, poate răspunde la 1000 de întrebări fără răspuns, poate împlini pe deplin adâncurile ființei noastre! Cine ești Tu, Isus, Fiul lui Dumnezeu? A crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu înseamnă a crede că El este Singura Sursă a împlinirii tuturor nevoilor ființei noastre, și că Revărsarea Sa către noi nu depinde de nici un vas, mijloc sau dar pământesc! Un credincios întemnițat simte frigul și foametea. Nevoile trupului NU SUNT împlinite în mod deplin. Hristos poate să îi împlinească nevoia de mâncare și de căldură acolo în temniță fără

mâncare și fără calorifer, o poate face în MOD direct. Dar multă vreme nu o face. Neîmplinirea acelor nevoi produce durere. Dar prezența lui Hristos poate să atingă sufletul celui credincios atât de profund încât să nască o bucurie, și o pace care să umbrească durerea dusă de frig și de foame și să o facă suportabilă. Acel înțemnițat poate gusta atunci și acolo din adevărata VIAȚĂ mai mult decât un credincios care e în libertate și e în mijlocul fraților săi. Hristos nu ne promite că în ce privește nevoile TRUPULUI nu vom suporta și LIPSURI. Dar ne promite că în ce privește HRANA sufletului nu vom fi privați niciodată, dacă rămânem în El! Cine crede în El nu va înseta niciodată, și nu va flămânzi niciodată! – iată ce promite El în Ioan 6 tuturor credincioșilor Lui. Și MÂNCAREA SA este suficientă pentru a ÎMPLINI toate nevoile sufletului, și împlinirea nevoilor sufletului e mai importantă decât împlinirea nevoilor trupului, căci cineva poate experimenta fericire chiar în timpul foametei. Dar cineva nefericit sufletește, nu se poate bucura nici în mijlocul belșugului. Hristos ne promite că ne va ÎMPLINI întotdeauna NEVOILE sufletului, și că astfel vom putea suporta lipsurile trupului. Ba mai mult se va folosi de lipsurile trupesti pentru a AMPLIFICA părtășia sufletului nostru cu El. Suferința fizică pentru Hristos va aduce sufletul mai aproape de Hristos. Oare nu acest lucru ne învață minunatul apotol:

- Am avut o mare bucurie în Domnul, că, în sfârșit, ați putut să vă înnoiți iarăși simțirile voastre față de mine. Vă gândeați voi la așa ceva, dar vă lipsea prilejul. Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. ÎN TOTUL și PRETUTINDENI, **M-AM DEPRINS** să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot TOTUL în Hristos care mă întărește.
- Dar bine ați făcut că ați luat parte la strâmtorarea mea. Știți, Filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nici o Biserică n-a avut legătură cu mine în ce privește darea și primirea afară de voi. Căci mi-ați trimis în Tesalonic, odată, și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care prisosește în folosul vostru. Am de toate și sunt în belșug. Sunt BOGAT, de când am primit prin Epafrasit ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu. Și Dumnezeu meu să vă îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa în slavă, în Isus Hristos. A lui Dumnezeu și Tatăl nostru să fie slava în vecii vecilor! Amin. (Filipeni 4:10-20)

Cum poate rosti aceste lucruri un om pus în lanțuri, în temniță, înfometat, înfrigurat, denigrat, amenințat, pasibil de pedeapsa cu moartea...? El poate TOTUL în Hristos. El nu depinde de darul Filipenilor, dar se bucură de dar, nu atât pentru împlinirea nevoilor lui, cât pentru folosul Filipenilor în Hristos izvorât din acel dar. Pavel primește darul pământesc. Nu îl

refuză. Nu își neagă nevoile și lipsurile. Dar îl primește ca un Fiu de Rege! Cum să primești un DAR! Iată ce ne învață printre altele marele apostol! Cum să primești un DAR pământesc astfel încât să Îl onoreze pe Hristos și să onorezi indentitatea ta în El? Cum ar trebui să primească un dar copilul Regelui Regilor? Să privim la Pavel.

Ce nu face el! El nu este copleșit de dar. El nu se alipește de dar cu disperare. El nu se înfruptă din dar cu ușurarea că în sfârșit a sosit mâncarea care-i poate alina FOAMEA. El nu este dominat, îngreunat, rob, chinat de nevoile legitime ale trupului său. Deși întemnițat și înfometat, el domnește cu Hristos. Mai întâi de TOATE el are, el este, el stăpânește în Hristos. El este PLIN de Hristos care Îl întărește prin harul Său. Împlinirea prin Hristos a adâncului ființei Sale umbrește lipsurile materiale, trupesti, reale de altfel. El nu depinde de darul Filipenilor. El nu depinde de mâncare. Nu doar că este gata să renunțe la toată viața fizică de dragul lui Hristos, dar știe că Hristos îi poate împlini nevoile trupului fără mâncare. Știe că poate găsi alte căi decât prin darurile Filipenilor. Lipsa e eclipsată de plinătatea prezenței lui Hristos. Lipsa e biruită prin harul divin făcut desăvârșit în slăbiciune. Lipsa fizică e folosită de harul divin pentru a-i duce sufletul mai aproape de Hristos. El poate TOTUL în ORICE context, prin Hristos care îl întărește. S-a deprins să fie MULȚUMIT, pe DEPLIN MULȚUMIT cu starea în care se găsește. El crede în harul care se poate revărsa peste El în orice context, prin orice mijloc, și independent de orice mijloc. El crede în harul care se revărsa atât către suflet cât și către trup. El crede în harul care este CREDINCIOS să se reverse în fiecare zi către el. El trebuie doar să creadă, și să îl cheme cu credință și umilință, și harul va veni. Da, va veni mereu. Căci harul e credincios. Și el mai crede că, contextul prezent cu plusurile și minusurile sale aparente, este CEL MAI BUN CONTEXT de care poate să aibă parte. El crede că în fiecare clipă TOATE lucrează împreună spre CEL MAI MARE BINE AL SĂU, care este alipirea Sa de Hristos! Acest bine este degustat acum și aici și va fi gustat pe deplin în curând, în eternitate. Astfel, el acum și aici, poate fi PE DEPLIN mulțumit în starea în care se găsește. Este PLIN de Hristos, este PLIN de PACE, este PLIN de putere, este PLIN de ÎNCREDERE, este PLIN de MULȚUMIRE. El știe că partea lui este doar să fie credincios lui Hristos. Este partea lui Hristos să gândească fiecare detaliu al fiecărei zile din viața sa pământească. El crede că Hristos este CREDINCIOS și se focalizează pe partea sa. El știe că prin plusurile vizibile Hristos lucrează la inima sa și prin el către alții. El mai știe că și prin minusurile vizibile (lipsurile, durera adusă de el) harul este la lucru pentru binele lui și al Bisericii. Nimic nu este RĂU în jurul Lui, căci prin toate harul lucrează în mod desăvârșit, prin lipsuri ca și prin belșug, prin mângâieri, ca și prin întristări, prin durere, cât și prin plăcere, prin foame cât și prin potolirea ei. Isus Fiul lui Dumnezeu domnește cu putere peste toate lucrurile, clipele, peste toate contextele din viața lui Pavel. Și ce bine vedea sufletul lui lucrul acesta!

De aceea, el primește darul nu ca un sărac aflat în nevoie, ci ca un bogat, sătul, mulțumit, liber și independent de orice ajutor. Astfel, îl onorează pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care este Regele și Părintele Său. Dar Pavel nu refuză darul pământesc. Le mulțumește Filipenilor pentru el. Dar insistă că adevăratul dar nu sunt bunurile pământești primite de la ei, ci Hristosul cel viu

care îi vorbește sufletului său prin acel dar. Pavel, cel bogat ÎNAINTE de primirea darului, se ÎMBOGĂȚEȘTE cu Hristos, și mai mult prin primirea darului:

- Am de TOATE, și sunt ÎN BELȘUG. Sunt BOGAT de când mi-ați trimis prin Eprofodit ce mi-ați trimis...

El este bogat în Hristos, dar recunoaște nevoia de a se hrăni mereu cu Hristos și nevoia de se îmbogăți și mai mult cu Hristos. Și prin acest dar, Hristos dă o nouă măsură de har divin sufletului lui. Și Pavel primește atunci și acolo prin semnificația acelui dar hrana cerească care în acea zi îi umple ființa de belșug și plinătate. Și bucuria lui Pavel izvorăște: nu doar că prin acel dar vede dragostea lui Hristos față de El, ci prin acel dar vede dragostea Filipenilor față de Dumnezeu și bucuria lui Dumnezeu față de jertfa lor. El se lasă îmbogățit de folosul Filipenilor din acel dar și din bucuria lui Dumnezeu înaintea jertfei lor. Bucuria Domnului era hrana sufletului lui. El vede în dar și dragostea lui Hristos pentru el, dar el nu rămâne centrat pe el ci pe Hristos și de aceea ochii rămân ațintiți pe bucuria cerului față de Filipeni prin acel dar. Iată cum primește un Fiu Rege un dar!

- Nu primește darul ca un sărac disperat și în nevoie, ci ca un bogat care are de toate.
- Nici nu refuză darul cu aroganța celui ce are și e lipsit de nevoi ci, își recunoaște nevoile, îl primește și mulțumește pentru el.
- El vede în dar purtarea de grijă a lui Dumnezeu care s-ar fi putut manifesta și altfel decât prin acel dar.
- Dar nu rămâne centrat pe sine, ci vede în acel dar folosul duhovnicesc al fraților săi și bucuria divină față de gestul și jertfa credinței lor!

Când ești în lipsă mare și primești un dar care răspunde exact acelei lipse cum reacționezi? Ce vezi în dar? În ce măsură reacționezi ca un fiu de Rege? Îl cinstești pe Regele Regilor când primești darurile lui?

Să spunem că ai familie dar nu ai o casă. Stai la bloc în chirie. E o lipsă mare. Și deodată primești de la un frate o CASĂ cadou. Cum primești acest dar? Ce vezi în el?

Pavel știe să trăiască și smerit și în belșug. Atât belșugul cât și lipsurile pot fi folosite de cel rău se ne îndepărteze de Hristos. Dar atât belșugul cât și lipsurile pot fi folosite de Duhul să ne umple mai mult cu Hristos spre a revărsa mai mult iubire către Biserica Sa. Și umplerea cu Hristos este SINGURUL lucru care contează, singurul lucru autentic, singura Valoare, singura VIAȚĂ. Și atunci nu contează ce ai sau ce nu ai, ci cum te raportezi la ce ai și la ce nu ai, cum lași prin credință ca Duhul să folosească ca mijloace ale harului atât ce ai cât și ce nu ai ca să te umple mai mult Hristos. Harul nu poate fi limitat, îngrădit și oprit de nimic. Orice lipsă, orice belșug, orice pierdere și orice câștig, ORICE este folosit cu PUTERE de HARUL divin pentru a ne umple cu Hristos. Iată de ce Pavel e așa liniștit și mulțumit în starea în care se găsește. Iată de

ce nu se sperie de lipsuri și nu se atașează de belșug! Iată de este preocupat nu de ce are și de ce nu are ci de cum trebuie să răspundă cu credință harului divin care lucrează și prin ce are și prin ce nu are spre binele său.

Pavel mai rostește o expresie extrem de interesantă:

- În TOTUL și PRETUTINDENI m-am deprins să fiu SĂTUL și FLĂMÂND, să fiu în BELȘUG și în LIPSĂ.

Am înțeles cum s-a deprins Pavel în orice context să fie SĂTUL și în BELȘUG. Dar ce înseamnă că în orice CONTEXT s-a deprins să fie și ÎN LIPSĂ, și FLĂMÂND!? În lipsă față de ce, și în belșug față de ce? Oare are în vedere aici Pavel recunoașterea onestă a nevoilor sale de hrană, îmbrăcăminte etc.? Nu, căci el s-a deprins să fie ÎN LIPSĂ și FLĂMÂND. Nu e nevoie de un proces de învățare ca să ne recunoaștem nevoile din noi. Acestea pur și simplu STRIGĂ și CER. Dar mai degrabă Pavel vorbește de a fi SĂTUL și în BELȘUG în Hristos, și de a fi FLĂMÂND și în LIPSĂ față de același Hristos. Pavel este BOGAT în Hristos înainte de a primi darul Filipenilor, dar se lasă și mai îmbogățit în Hristos prin primirea darului Filipenilor. Dacă este pe deplin sătul și în belșug cu Hristos, cum se va îmbogăți mai mult cu Hristos!? Astfel, pe de o parte Pavel este sătul și în belșug cu ceea ce deja i-a dat Hristos din el, dar rămâne flămând și în lipsă față de ceea ce nu cunoaște încă din Hristos! El este SĂTUL cu Hristos pentru a domni peste lipsuri, dureri, ispite, necazuri, oferte, amenințări, pierderi, dar este FLĂMÂND de același Hristos, pentru a căuta cu disperare în fiecare zi harul divin de la Hristos care se revarsă NEÎNCETAT către el, prin toate contextele și toate lucrurile, mereu proaspăt, și mereu aducând noi lumini și nestemate din Hristos. El s-a deprins prin experiență să fie SĂTUL cu Hristos în orice context. Dar s-a deprins să fie și FLĂMÂND de Hristos în orice context. Dacă nu ești SĂTUL în Hristos, nu tu vei domni peste context ci contextul peste tine. Contextul te va speria, defocaliza, seduce etc. Dar dacă nu ești FLĂMÂND de Hristos, nu te vei putea lăsa îmbogățit de harul care însoțește acea zi, acel context. Fiecare zi este o provocare, un test, Fiecare zi este și purtătoare de har divin. În măsura în care suntem sătui în Hristos, vom putea lua testele și domni peste acea zi. În măsura în care suntem flămânzi în Hristos vom putea primi harul care însoțește acea zi. Nu e nici o zi banală. Nu e nici o zi de rutină. Toate zilele de care avem parte sunt gândite în detaliu înainte de întemeierea lumii pentru a lucra cu putere în noi și prin noi Hristos!

Ajută-mă, Doamne, Azi, că să fiu sătul în Tine pentru a respinge orice lucru care nu vinde din Tine, și ajută-mă să fiu flămând de Tine că să pot primi tot ce vine din Tine!